Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2025)0254

Konferencja ONZ w sprawie zmiany klimatu 2025 w Belém (Brazylia) (COP30)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2025 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2025 w Belém (Brazylia) (COP30) (2025/2666(RSP))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) i protokół z Kioto do tej konwencji,

– uwzględniając porozumienie przyjęte 12 grudnia 2015 r. na 21. Konferencji Stron UNFCCC (COP21) w Paryżu (porozumienie paryskie),

– uwzględniając 29. Konferencję Stron UNFCCC (COP29), 19. sesję Konferencji Stron służącą jako spotkanie Stron protokołu z Kioto (CMP19), szóste posiedzenie Konferencji Stron służące jako spotkanie Stron porozumienia paryskiego (CMA6) i pakt klimatyczny z Glasgow przyjęty 13 listopada 2021 r. na 26. Konferencji Stron UNFCCC (COP26) w Glasgow,

– uwzględniając porozumienie zawarte na 27. Konferencji Stron UNFCCC (COP27) w sprawie utworzenia specjalnego funduszu strat i szkód, ustanowienie podczas 28. Konferencji Stron UNFCCC (COP28) komitetu przejściowego ds. uruchomienia nowych mechanizmów finansowania reagowania na straty i szkody oraz sieć z Santiago ds. strat i szkód,

– uwzględniając swoją rezolucję z 14 listopada 2024 r. w sprawie Konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2024 (COP29) w Baku, Azerbejdżan[1],

– uwzględniając porozumienie zawarte na COP29 w sprawie nowego zbiorowego celu ilościowego dotyczącego finansowania działań

[1] Dz.U. C, C/2025/808, 11.2.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/808/oj.

związanych z klimatem oraz cel potrojenia finansowania dla krajów rozwijających się do 300 mld USD rocznie do 2035 r. i zapewnienia wysiłków wszystkich podmiotów na rzecz współpracy w celu zwiększenia finansowania dla krajów rozwijających się, zarówno ze źródeł publicznych, jak i prywatnych, do 1,3 bln USD rocznie do 2035 r.,

– uwzględniając Agendę ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 oraz cele zrównoważonego rozwoju ONZ,

– uwzględniając swoją rezolucję z 9 lipca 2025 r. w sprawie wdrażania i realizacji celów zrównoważonego rozwoju w perspektywie Forum Politycznego Wysokiego Szczebla w 2025 r.[2],

– uwzględniając sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z 2018 r. na temat skutków globalnego ocieplenia o 1,5 °C powyżej poziomu przedindustrialnego, sprawozdanie specjalne tego zespołu w sprawie zmiany klimatu i gleby, jego sprawozdanie specjalne w sprawie oceanów i kriosfery w zmieniającym się klimacie oraz jego szóste sprawozdanie oceniające (AR6),

– uwzględniając sprawozdanie podsumowujące UNFCCC z 28 października 2024 r. w sprawie ustalonych na poziomie krajowym wkładów w ramach porozumienia paryskiego,

– uwzględniając sprawozdanie Światowej Organizacji Meteorologicznej (WMO) z 19 marca 2025 r. pt. „State of the Global Climate 2024” [Stan klimatu na świecie w 2024 r.],

– uwzględniając sprawozdanie z 15 kwietnia 2025 r. opracowane przez usługę programu Copernicus w zakresie zmiany klimatu i WMO pt. „European State of the Climate – Report 2024” [Europejski stan klimatu – sprawozdanie za 2024 r.],

– uwzględniając Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) „Emissions Gap Report 2024” [Raport w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji, 2024 r.], opublikowany 24 października 2024 r.,

– uwzględniając komunikat Komisji z 11 grudnia 2019 r. pt. „Europejski Zielony Ład” (COM(2019)0640),

– uwzględniając komunikat Komisji z 26 lutego 2025 r. pt. „Pakt dla czystego przemysłu – wspólny plan działania na rzecz konkurencyjności i dekarbonizacji” (COM(2025)0085),

– uwzględniając przepisy UE, które wpisują cele UE, takie jak redukcja emisji netto o co najmniej 55 % do 2030 w porównaniu z poziomami z

---

2 Teksty przyjęte, P10_TA(2025)0159.

1990 i osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 (pakiet „Gotowi na 55”), w konkretne strategie polityczne w różnych sektorach,

– uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/591 z 6 kwietnia 2022 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2030 r.[3], a także sprawozdanie Europejskiej Agencji Środowiska z 20 lutego 2025 r. z monitorowania postępów w realizacji celów 8. unijnego programu działań w zakresie środowiska (EAP) oraz sprawozdanie Komisji z 13 marca 2024 r. z przeglądu śródokresowego 8. programu działań w zakresie środowiska (COM(2024)0123),

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej[4],

– uwzględniając komunikat Komisji z 6 lutego 2024 r. pt. „Zabezpieczenie naszej przyszłości. Cel klimatyczny Europy na 2040 i droga ku neutralności klimatycznej do 2050 jako fundamenty zrównoważonego, sprawiedliwego i dostatniego społeczeństwa” (COM(2024)0063),

– uwzględniając komunikat Komisji z 12 marca 2024 r. pt. „Zarządzanie ryzykiem klimatycznym – ochrona obywateli i dobrobytu” (COM(2024)0091),

– uwzględniając komunikat Komisji z 27 maja 2025 r. pt. „Ogólnounijna ocena ostatecznych zaktualizowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu – realizacja celów Unii w zakresie energii i klimatu do 2030 r.” (COM(2025)0274),

– uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Agencji Środowiska z 11 marca 2024 r. zatytułowane „Europejska ocena ryzyka związanego z klimatem”,

– uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Naukowego Komitetu Doradczego ds. Zmiany Klimatu z 15 czerwca 2023 r. pt. „Scientific advice for the determination of an EU-wide 2040 climate target and a greenhouse gas budget for 2030–2050” [Doradztwo naukowe dotyczące określenia ogólnounijnego celu klimatycznego na 2040 r. oraz budżetu na lata 2030–2050 przeznaczonego na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych],

– uwzględniając sprawozdanie Europejskiego Naukowego Komitetu Doradczego ds. Zmiany Klimatu z 2 czerwca 2025 r. pt. „Scientific advice for amending the European Climate Law – Setting climate goals to strengthen EU strategic priorities” [Opinia naukowa w sprawie zmiany Europejskiego prawa o klimacie – ustalenie celów

---

3 Dz.U. L 114 z 12.4.2022, s. 22, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2022/591/oj.

4 Dz.U. C 232 z 16.6.2021, s. 28.

klimatycznych, aby wzmocnić priorytety strategiczne UE],

– uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 28 czerwca 2023 r. pt. „Nowe perspektywy dotyczące związku między klimatem a bezpieczeństwem: uwzględnianie wpływu zmiany klimatu i degradacji środowiska na pokój, bezpieczeństwo i obronę” (JOIN(2023)0019) oraz wspólny dokument roboczy służb Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z 17 lutego 2025 r. zatytułowany „Sprawozdanie z postępów w realizacji wspólnego komunikatu – »Nowe perspektywy dotyczące związku między klimatem a bezpieczeństwem«” (SWD(2025)0049),

– uwzględniając globalne ramy dotyczące chemikaliów – na rzecz planety wolnej od szkodliwych chemikaliów i odpadów, przyjęte podczas piątej Międzynarodowej Konferencji w sprawie Zarządzania Chemikaliami, zorganizowanej przez UNEP we wrześniu 2023 r.,

– uwzględniając globalne ramy różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu przyjęte na 15. posiedzeniu Konferencji Stron Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej (CBD COP15) w grudniu 2022 r., oraz 16. 16. posiedzenie Konferencji Stron Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej (CBD COP16), które zakończyło się w lutym 2025 r.,

– uwzględniając Porozumienie w ramach Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, dotyczące ochrony i zrównoważonego wykorzystywania morskiej różnorodności biologicznej na obszarach znajdujących się poza jurysdykcją krajową (porozumienie BBNJ lub Traktat o pełnym morzu) przyjęte 19 czerwca 2023 r.,

– uwzględniając rozporządzenie (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1991 z dnia 24 czerwca 2024 r. w sprawie odbudowy zasobów przyrodniczych i zmiany rozporządzenia (UE) 2022/869[5] (prawo o odbudowie zasobów przyrodniczych),

– uwzględniając swoje stanowisko z dnia 10 kwietnia 2024 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie monitorowania i odporności gleb[6],

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3012 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia unijnych ram certyfikacji trwałego pochłaniania dwutlenku węgla, technik węglochłonnych oraz składowania dwutlenku węgla w

---

5 Dz.U. L, 2024/1991, 29.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1991/oj.

6 Teksty przyjęte, P9_TA(2024)0204.

produktach[7],

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1787 z 13 czerwca 2024 r. w sprawie redukcji emisji metanu w sektorze energetycznym i zmiany rozporządzenia (UE) 2019/942[8],

- uwzględniając rezolucję przyjętą przez Radę Praw Człowieka ONZ 12 lipca 2019 r. w sprawie praw człowieka i zmiany klimatu (A/HRC/RES/41/21),

– uwzględniając deklarację z 4 listopada 2021 r. pt. „Wspieranie warunków sprawiedliwej transformacji na arenie międzynarodowej”, przyjętą na COP26,

– uwzględniając konkluzje Rady w sprawie finansowania działań w związku ze zmianą klimatu z 10 października 2025 r. przedstawione z myślą o z 30. Konferencją Stron UNFCCC (COP30) w Belém,

– uwzględniając pytania do Komisji i Rady dotyczące konferencji klimatycznej Narodów Zjednoczonych w 2025 r. w Belém (Brazylia) (COP30) (O-000028/2025 – B10-0011/2025 and O-000029/2025 – B10-0012/2025),

– uwzględniając art. 142 ust. 5 i art. 136 ust. 2 Regulaminu,

– uwzględniając projekt rezolucji Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Klimatu i Bezpieczeństwa Żywności,

A. mając na uwadze, że Parlament uznał sytuację klimatyczną i środowiskową za alarmującą oraz zobowiązał się do pilnego zwalczania i ograniczania tego zagrożenia; mając na uwadze, że najnowsze badania naukowe[9] wskazują, iż globalne ocieplenie spowodowane działalnością człowieka oraz podnoszenie się poziomu mórz postępują w tempie szybszym, niż wcześniej przewidywano;

B. mając na uwadze, że porozumienie paryskie weszło w życie 4 listopada 2016 r.; mając na uwadze, że w 2025 r. minie dziesięć lat od przyjęcia porozumienia paryskiego;

C. mając na uwadze, że zgodnie z raportem UNEP w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie

---

7 Dz.U. L, 2024/3012, 6.12.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/3012/oj.

8 Dz.U. L, 2024/1787, 15.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1787/oj.

9 Forster, P. M., Smith, C., Walsh, T., Lamb, W. F., Lamboll, R. i in., „Indicators of Global Climate Change 2024: annual update of key indicators of the state of the climate system and human influence”, *Earth System Science Data*, tom 17, numer 6, 19 czerwca 2025 r.

redukcji emisji z 2024 r.[10] pełne wdrożenie bezwarunkowych ustalonych na poziomie krajowym wkładów w ramach porozumienia paryskiego na 2030 r. doprowadziłoby świat do ograniczenia wzrostu temperatury do 2,8° C w tym stuleciu, a pełne wdrożenie warunkowych wkładów obniżyłoby ten wzrost do 2,6° C;

D. mając na uwadze, że w sprawozdaniu podsumowującym dotyczącym ustalonych na poziomie krajowym wkładów z 2024 r.[11] stwierdzono, że według prognoz całkowity poziom globalnych emisji gazów cieplarnianych w 2030 r. ma być o 2,6 % niższy od poziomu z 2019 r.; mając na uwadze, że według wniosków IPCC w scenariuszach ograniczających ocieplenie do 1,5 °C do 2030 r. emisje gazów cieplarnianych muszą być o 43 % niższe od poziomu z 2019 r.;

E. mając na uwadze, że UE powinna pozostać liderem w międzynarodowych negocjacjach klimatycznych; mając na uwadze, że osiągnięcie globalnych celów klimatycznych wymaga wspólnego wysiłku wszystkich stron; mając na uwadze, że dekarbonizacja w samej UE nie wystarczy; mając na uwadze, że Stany Zjednoczone odpowiadają za 23,8 % łącznych emisji CO_2 na świecie, państwa członkowskie UE – za 16,5 %, Chiny – za 15 %, Rosja – za 6,7 %, a Zjednoczone Królestwo – za 4,4 %; mając na uwadze, że UE jest obecnie czwartym co do wielkości emitentem CO_2 na świecie, odpowiadającym za około 6 % światowej emisji, po Chinach, Stanach Zjednoczonych i Indiach; mając na uwadze, że UE reprezentuje 5,7 % światowej populacji i 14,7 % światowego PKB[12];

F. mając na uwadze, że ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C wymaga osiągnięcia ujemnych emisji netto po 2050 r.;

G. mając na uwadze, że większość działań łagodzących zmianę klimatu przedstawionych w szóstym sprawozdaniu oceniającym IPCC, opublikowanym w 2023 r., obejmuje wychwytywanie, składowanie i usuwanie dwutlenku węgla;

H. mając na uwadze, że według szacunków IPCC globalny budżet emisji dwutlenku węgla zapewniający prawdopodobieństwo ograniczenia globalnego ocieplenia do 1,5 °C na poziomie 67 % wynosi około 400

---

10 Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska „Emissions Gap Report 2024” [Raport w sprawie rozbieżności między potrzebami a perspektywami w zakresie redukcji emisji, 2024 r.], 24 października 2024 r.

11 Sekretariat UNFCCC, *2024 NDC Synthesis Report*, 28 października 2024 r.

12 Eurostat, *Key figures on the EU in the world – 2025 edition* [Najważniejsze dane dotyczące UE na świecie – wydanie 2025], 2025 r.

gigaton CO_2 od 2020 r.[13]; mając na uwadze, że przy obecnych globalnych poziomach emisji oczekuje się, że ten globalny budżet emisji dwutlenku węgla zostanie wyczerpany do 2030 r.;

I. mając na uwadze, że od czasu rewolucji przemysłowej metan odpowiada za około 30 % wzrostu temperatury na świecie; mając na uwadze, że UE współinicjowała podczas konferencji COP26 globalne zobowiązanie dotyczące metanu (GMP) mające na celu ograniczenie emisji metanu o 30 % do 2030 r. w stosunku do poziomu z 2020 r.; mając na uwadze, że sprawozdanie Międzynarodowej Agencji Energetycznej z maja 2025 r. pt. „Global Methane Tracker 2025” pokazuje, że emisje metanu nadal rosną, a realizacja globalnego zobowiązania dotyczącego metanu pozostaje na niskim poziomie;

J. mając na uwadze, że zgodnie z ustaleniami IPCC pochłaniacze lądowe i oceaniczne pochłonęły 56 % emisji CO_2 spowodowanych działalnością człowieka w ciągu ostatnich sześciu dziesięcioleci[14];

K. mając na uwadze, że przekroczono sześć z dziewięciu poziomów krytycznych dla planety analizowanych przez Stockholm Resilience Centre[15], w tym poziom krytyczny dla planety w zakresie klimatu;

L. mając na uwadze, że UNEP opisuje wzajemnie powiązane sytuacje kryzysowe – zmianę klimatu, zanieczyszczenie i utratę różnorodności biologicznej – jako „potrójny kryzys planetarny”, ponieważ zmiana klimatu pogłębia utratę różnorodności biologicznej, zanieczyszczenie przyspiesza zarówno zmianę klimatu, jak i załamanie się ekosystemów, a utrata różnorodności biologicznej osłabia odporność na zmianę klimatu;

M. mając na uwadze, że ochrona, zachowanie i przywrócenie różnorodności biologicznej i ekosystemów, np. poprzez wzmożone działania mające powstrzymać i odwrócić proces wylesiania i degradacji lasów, są niezbędnymi działaniami dla osiągnięcia celu

---

13 IPCC, „Summary for Policymakers” [Podsumowanie dla decydentów], w: Climate Change 2021 – The Physical Science Basis. Contribution of Working Group I to the Sixth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change [Zmiana klimatu 2021: uzasadnienie na gruncie nauk fizycznych. Wkład grupy roboczej I w szóste sprawozdanie oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC)], 2021.

14 IPCC, „Sections” [Sekcje] w: *Climate Change 2023: Synthesis Report. Contribution of Working Groups I, II and III to the Sixth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change* [Zmiana klimatu 2023: uzasadnienie na gruncie nauk fizycznych. Wkład grup roboczych I, II i III w szóste sprawozdanie oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC)], 2023.

15 Richardson, K., Steffen, W., Lucht, W., Bendtsen, J., Cornell, S. i in., „Earth beyond six of nine planetary boundaries”, *Science Advances*, tom 9, nr 37, 13 września 2023 r.

dotyczącego temperatury określonego w porozumieniu paryskim;

N. mając na uwadze, że globalne ramy różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu (GBF) zawierają konkretne środki mające na celu powstrzymanie i odwrócenie procesu utraty zasobów przyrody, w tym cele dotyczące przywrócenia 30 % wszystkich zdegradowanych ekosystemów do 2030 r. oraz celu dotyczącego ochrony 30 % lądów, wód i mórz;

O. mając na uwadze, że 2024 r. był najgorętszym rokiem w historii oraz że w tym roku po raz pierwszy temperatura na świecie przekroczyła wzrost o 1,5 °C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej; mając na uwadze, że dane z programu Copernicus za pierwszą połowę 2025 r. wskazują na jedne z najwyższych temperatur w historii pomiarów, przy czym rok 2024 był cieplejszy jedynie w maju[16]; mając na uwadze, że każdy rok z ostatnich dziesięciu lat również znalazł się w pierwszej dziesiątce najgorętszych lat w historii; mając na uwadze, że Europa jest najszybciej ocieplającym się kontynentem na świecie, a według danych Copernicus[17] od lat 80. XX wieku ocieplenie to następuje w tempie około dwukrotnie wyższym od średniej światowej;

P. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ uznało prawo dostępu do czystego, zdrowego i zrównoważonego środowiska za powszechne prawo człowieka[18], a w art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ustanowiono zasadę, zgodnie z którą ochrona środowiska musi być uwzględniona w politykach Unii;

Q. mając na uwadze, że zanieczyszczenie powietrza stanowi poważne zagrożenie dla środowiska i zdrowia publicznego i jest nierozerwalnie związane z kryzysem klimatycznym zarówno pod względem wspólnych źródeł energii, takich jak spalanie paliw kopalnych, jak i potrzeby wdrożenia zintegrowanych rozwiązań politycznych; mając na uwadze, że nietrwałe czynniki wpływające na zmianę klimatu, takie jak metan i sadza, odpowiadają za prawie połowę obecnego globalnego ocieplenia i powodują poważne skutki dla zdrowia, zwłaszcza wśród szczególnie wrażliwych grup

---

16 Copernicus, „Copernicus: Exceptionally dry spring in parts of north-western Europe - Second-warmest May globally” [Wyjątkowo sucha wiosna w niektórych częściach Europy Północno-Zachodniej – drugi najcieplejszy maj w historii na świecie], strona internetowa Copernicus, 10 czerwca 2025 r.

17 Copernicus, *Copernicus Global Climate Report 2024* [Raport Copernicus o stanie klimatu na świecie w 2024 r.], strona internetowa Copernicus, 10 stycznia 2025 r.

18 Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 76/300 z 28 lipca 2022 r. pt. „Prawo człowieka do czystego, zdrowego i zrównoważonego środowiska”,

ludności[19];

R. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone po raz drugi podjęły decyzję o jednostronnym wycofaniu się z porozumienia paryskiego; mając na uwadze, że wycofanie się Stanów Zjednoczonych z zasady multilateralizmu oraz z udzielania pomocy rozwojowej, pomocy humanitarnej i międzynarodowego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu pozostawi znaczną lukę; mając na uwadze, że UE odpowiada za wypełnienie tej luki i ma w tym strategiczny interes;

S. mając na uwadze, że zapewnienie spójności globalnych przepływów finansowych ze ścieżką prowadzącą w kierunku gospodarki o zerowej emisji netto i odpornej na zmianę klimatu jest zasadniczym celem zielonej transformacji zgodnie z art. 2 porozumienia paryskiego;

T. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Stałego Komitetu ds. Finansów UNFCCC z 2021 r. zatytułowanym „Pierwsze sprawozdanie UNFCCC w sprawie określenia potrzeb krajów rozwijających się będących stronami ” stwierdzono, że krajowe sprawozdania przedłożone przez kraje rozwijające się będące stronami UNFCCC pokazują, iż koszty zaspokojenia ich potrzeb do 2030 r. w związku z wdrożeniem Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i porozumienia paryskiego wynoszą łącznie 5,8–5,9 bln USD[20]; mając na uwadze, że nowy zbiorowy cel ilościowy przyjęty w ramach UNFCCC zawiera zobowiązanie do zwiększenia finansowania do kwoty co najmniej 1,3 bln USD rocznie do 2035 r.;

U. mając na uwadze, że inicjatywa na rzecz Układu o nierozprzestrzenianiu paliw kopalnych to inicjatywa inspirowana Układem o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, w ramach której apeluje się o zawarcie wiążącego traktatu międzynarodowego mającego na celu powstrzymanie rozbudowy infrastruktury paliw kopalnych, stopniowe wycofanie ich produkcji oraz wsparcie globalnej sprawiedliwej transformacji; mając na uwadze, że Układ o nierozprzestrzenianiu paliw kopalnych poparło tylko 17 państw, z

---

19 Szopa, S., Naik, V., Adhikary, B., Artaxo, P., Berntsen, T., „Short-Lived Climate Forcers” [Krótkotrwałe czynniki wpływające na klimat] w: *Climate Change 2021: The Physical Science Basis. Contribution of Working Group I to the Sixth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change* [Zmiana klimatu 2021: uzasadnienie na gruncie nauk fizycznych. Wkład grupy roboczej I w szóste sprawozdanie oceniające Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC)], czerwiec 2023 r.

20 Stały Komitet ds. Finansów UNFCCC, „Pierwsze sprawozdanie w sprawie określenia potrzeb krajów rozwijających się będących stronami w odniesieniu do wdrażania konwencji i porozumienia paryskiego”, strona internetowa ONZ poświęcona zmianie klimatu, 2021 r.

których żadne nie jest państwem członkowskim UE[21];

V. mając na uwadze, że Europejski Naukowy Komitet Doradczy ds. Zmiany Klimatu zaleca pilne i całkowite wycofanie dopłat do paliw kopalnych w UE zgodnie z obecnymi zobowiązaniami; mając na uwadze, że w 8. EAP określono wymóg ustalenia jasnego terminu zakończenia takich dopłat zgodnie z tymi ambitnymi celami klimatycznymi;

W. mając na uwadze, że dzieci są szczególnie narażone na skutki zmiany klimatu, w tym na śmiertelne choroby, zanieczyszczenie, brak bezpieczeństwa żywnościowego i wodnego oraz ekstremalne zdarzenia pogodowe; mając na uwadze, że niemal miliard dzieci żyje w 33 krajach sklasyfikowanych jako „kraje o wyjątkowo wysokim ryzyku” ze względu na połączenie narażenia na zagrożenia klimatyczne i środowiskowe oraz wysoki poziom podatności[22];

X. mając na uwadze, że ambitne wielostronne ramy klimatyczne oraz zgodne z nimi działania służą strategicznym interesom UE i stwarzają dla niej szanse jako globalnego lidera transformacji ekologicznej;

Globalny przegląd, wkłady ustalone na poziomie krajowym i COP30 w Belém

1. zwraca uwagę, że wyniki pierwszego globalnego przeglądu na COP28 wskazują, iż ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C bez przekroczenia lub przy ograniczonym przekroczeniu tej wartości oraz do 2 °C wymaga osiągnięcia szczytowego poziomu globalnych emisji gazów cieplarnianych do 2025 r. oraz że ograniczenie globalnego ocieplenia do 1,5 °C bez przekroczenia lub przy ograniczonym przekroczeniu tej wartości wymaga głębokiej, szybkiej i trwałej redukcji globalnych emisji gazów cieplarnianych o 43 % do 2030 r. i o 60 % do 2035 r. w stosunku do poziomu z 2019 r., co pozwoli osiągnąć zerowy poziom emisji gazów cieplarnianych netto do 2050 r.;

2. odnotowuje względny postęp osiągnięty w niektórych obszarach podczas COP29 w Baku, w szczególności w odniesieniu do nowego zbiorowego celu ilościowego dotyczącego finansowania działań związanych z klimatem, postępów w uruchomieniu funduszu strat i szkód oraz porozumienia dotyczącego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla; ubolewa jednak nad brakiem wystarczających

---

21 Inicjatywa na rzecz Układu o nierozprzestrzenianiu paliw kopalnych, „Rządy uczestniczące w dyskusjach na temat Układu o paliwach kopalnych”, strona internetowa Inicjatywy na rzecz Układu o nierozprzestrzenianiu paliw kopalnych.

22 UNICEF, „The climate crisis is a child rights crisis – Introducing the Children’s Climate Risk Index” [Kryzys klimatyczny to kryzys praw dziecka: Indeks ryzyka klimatycznego dla dzieci], sierpień 2021 r

postępów w zakresie działań na rzecz łagodzenia zmiany klimatu;

3. z niepokojem zauważa, że łączna redukcja emisji wynikająca z przedłożonych wkładów ustalonych na poziomie krajowym jest znacznie niższa od poziomów emisji wymaganych do osiągnięcia celu porozumienia paryskiego oraz zgodnych z wnioskami z pierwszego globalnego przeglądu; wzywa COP30, aby ponownie potwierdziła zobowiązanie do osiągnięcia celu 1,5 °C oraz aby uzgodniła konieczność dalszego zwiększenia ambicji i podjęła konkretne decyzje wspierające wdrażanie wkładów ustalonych na poziomie krajowym; uważa, że globalne przeglądy powinny odbywać się częściej, i wzywa wszystkie strony, które nie są na dobrej drodze do osiągnięcia celu porozumienia paryskiego, do aktualizacji i wzmacniania swoich wkładów ustalonych na poziomie krajowym co dwa lata, niezależnie od obowiązującego pięcioletniego cyklu przeglądu;

4. podkreśla, że konieczne są wspólny wysiłek i dalsze działania wszystkich stron, aby zlikwidować lukę emisyjną i wdrożyć działania przedstawione w pierwszym globalnym przeglądzie za pomocą konkretnych celów i strategii oraz zintensyfikować działania określone na szczeblu krajowym; podkreśla szczególną odpowiedzialność wszystkich głównych emitentów, w tym gospodarek wschodzących i krajów G-20, za wykazanie się przywództwem w tym zakresie; wzywa UE i partnerów o podobnych poglądach, aby przewodzili koalicji o wysokim poziomie ambicji oraz współpracowali ze wszystkimi stronami w celu zapewnienia pomyślnego wyniku COP30;

5. wyraża głębokie ubolewanie z powodu decyzji rządu Stanów Zjednoczonych o wycofaniu się po raz drugi z porozumienia paryskiego; wzywa Stany Zjednoczone do ponownego rozważenia decyzji o wycofaniu się z porozumienia oraz do wniesienia sprawiedliwego wkładu w globalne działania na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu i globalnego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu zgodnie z porozumieniem paryskim, zwłaszcza w odniesieniu do ich odpowiedzialności wynikającej z łącznej wielkości dotychczasowych emisji; zachęca stany i podmioty pozarządowe w USA do dalszego angażowania się w międzynarodową współpracę w dziedzinie klimatu, np. w ramach konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu; zwraca uwagę, że żadne inne państwo nie poszło w ślady Stanów Zjednoczonych i nie wycofało się z porozumienia paryskiego; podkreśla szczególną odpowiedzialność i strategiczne znaczenie UE w zakresie zapewnienia przywództwa i przywrócenia zaufania do globalnych działań w dziedzinie klimatu, m.in. przez środki mające zapobiec kolejnym przypadkom wycofywania się z porozumienia paryskiego; uważa, że wszystkie aspekty działań zewnętrznych UE, w tym polityka handlowa i polityka rozwoju, mogą przyczynić się do realizacji tych celów;

6. przypomina o zasadzie spójności polityki na rzecz rozwoju, której UE i jej państwa członkowskie zobowiązały się przestrzegać i która ma zminimalizować sprzeczności i stworzyć synergię między różnymi strategiami politycznymi UE; domaga się spójnego podejścia do wdrażania porozumienia paryskiego i Agendy ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 zarówno w polityce wewnętrznej, jak i zewnętrznej;

7. przypomina, że w pierwszym globalnym przeglądzie strony UNFCCC uznały potrzebę głębokiej, szybkiej i trwałej redukcji emisji gazów cieplarnianych zgodnie ze ścieżkami prowadzącymi do ograniczenia wzrostu temperatury do 1,5 °C i zobowiązały się do wnoszenia wkładu w globalne wysiłki na rzecz potrojenia mocy wytwórczej energii odnawialnej na świecie oraz podwojenia globalnego średniego rocznego wskaźnika poprawy efektywności energetycznej do 2030 r.; pozostaje zaniepokojony niewystarczającymi postępami w realizacji tych celów; podkreśla, że kluczowe jest, aby na COP30 opierano się na tych celach i podjęto konkretne decyzje dotyczące ich wdrożenia oraz podjęto dodatkowe działania, jeśli nadal będzie występować luka w poziomie ambicji; potwierdza swoje zobowiązanie do realizacji konsensusu osiągniętego w deklaracji COP28 w sprawie klimatu i zdrowia; przyjmuje do wiadomości zobowiązanie do wniesienia wkładu w przyspieszenie rozwoju technologii bezemisyjnych i niskoemisyjnych; przypomina w tym względzie pkt 28 lit. e) pierwszego globalnego przeglądu przyjętego podczas COP28;

8. przypomina, że w ramach pierwszego globalnego przeglądu państwa zobowiązały się do przyspieszenia wysiłków na rzecz stopniowego ograniczania wytwarzania energii z węgla o nieobniżonej emisji oraz wycofania nieefektywnych dopłat do paliw kopalnych, a także do odchodzenia – w sposób sprawiedliwy, uporządkowany i równy – od paliw kopalnych w systemach energetycznych, z myślą o przyspieszeniu działań w tej kluczowej dekadzie, tak aby osiągnąć neutralność netto do 2050 r., zgodnie z wiedzą naukową; wzywa wszystkie strony, by zwiększyły wysiłki w tym kierunku i by zaangażowały się w opracowanie układu o nierozprzestrzenianiu paliw kopalnych; oczekuje, że COP30 wzmocni zaangażowanie na rzecz odejścia od paliw kopalnych, i podkreśla pilną potrzebę opracowania ambitnych i ograniczonych czasowo planów wycofania dopłat do paliw kopalnych i produkcji paliw kopalnych;

9. zauważa, że 2025 r. jest ostatecznym terminem, w którym kraje mają przedłożyć swoje ustalone na poziomie krajowym wkłady na 2035 r., które są niezbędne do zwiększenia poziomu ambicji celów klimatycznych, śledzenia postępów i zwiększania odporności; uważa, że UE powinna dawać przykład, oraz wzywa UE i wszystkie strony, które jeszcze tego nie uczyniły, do podjęcia działań w odpowiedzi na globalny przegląd na COP28 i przedstawienia bezwzględnych, a nie względnych, celów redukcji emisji w całej gospodarce, obejmujących

wszystkie gazy cieplarniane, sektory i kategorie, zgodnych z celem 1,5 °C tak szybko, jak to możliwe, i na długo przed COP30; wyraża ubolewanie, że większość stron nie dotrzymała terminu przedłożenia zaktualizowanych wkładów ustalonych na poziomie krajowym, oraz podkreśla znaczenie przestrzegania wszystkich procesów UNFCCC i terminów przedkładania dokumentów dla prawidłowego funkcjonowania multilateralizmu w polityce klimatycznej;

10. podkreśla znaczenie szczegółowej i przejrzystej sprawozdawczości dla oceny postępów we wdrażaniu wkładów ustalonych na poziomie krajowym;

11. docenia postępy we wdrażaniu art. 6 porozumienia paryskiego i podkreśla, że stosowanie art. 6 powinno zawsze skutkować gwarantowaną korzyścią netto dla klimatu, w związku z czym wzywa wszystkie strony do zapewnienia, aby projekty uwzględnione w art. 6 nie zniechęcały do redukcji emisji krajowych; wzywa organ nadzorczy i wszystkie strony do przestrzegania porozumienia z Glasgow, a tym samym do zapewnienia, aby wszystkie zatwierdzone działania w ramach mechanizmu czystego rozwoju były zgodne z metodami określonymi w art. 6 ust. 4 najpóźniej do końca 2025 r.; wzywa Komisję, by promowała i wspierała opracowanie solidnych międzynarodowych ram zarządzania międzynarodowymi transferami efektów działań na rzecz łagodzenia zmian klimatu na szczeblu międzynarodowym, obejmujących wiążące normy dotyczące międzynarodowych jednostek emisji w celu zagwarantowania integralności środowiskowej, klimatycznej i społecznej, sprawiedliwego podziału korzyści wynikających z łagodzenia skutków zmiany klimatu, jasnych zasad wdrażania zapewniających przejrzystość, dodatkowość i trwałość, ścisłych obowiązków sprawozdawczych oraz skutecznych mechanizmów nadzoru dla wszystkich projektów objętych art. 6, aby wyeliminować ryzyko podwójnego liczenia i zapewnić integralność środowiskową systemu; apeluje o ustanowienie jasnych zasad podziału odpowiedzialności za monitorowanie i ryzyko niezamierzonego uwolnienia, aby uniknąć nadmiernego obciążenia stron przyjmujących; podkreśla, że konieczne jest wdrożenie najwyższych standardów uczciwości w prywatnych inicjatywach dotyczących rynku emisji;

12. wzywa wszystkie strony do osiągnięcia znaczących postępów podczas COP30, aby zagwarantować, że drugi globalny przegląd, rozpoczynający się w 2026 r., będzie oparty na najlepszej dostępnej wiedzy naukowej i uwzględniał kwestie przekrojowe, takie jak sprawiedliwe traktowanie wszystkich płci, prawa człowieka i ochrona ekosystemów;

Międzynarodowe finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu oraz zrównoważone finansowanie

13. podkreśla, że zapewnienie odpowiedniego finansowania działań w

związku ze zmianą klimatu ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia celów porozumienia paryskiego; przypomina, że wiele wkładów ustalonych na poziomie krajowym przez kraje rozwijające się jest uzależnionych od międzynarodowego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu; podkreśla, że zgodnie z różnymi sprawozdaniami ONZ luka w globalnym finansowaniu działań w związku ze zmianą klimatu – między potrzebnymi środkami a tymi, które są obecnie zapewniane – jest duża i rośnie, a jej narastanie wynika z wielu czynników, z których każdy należy odpowiednio wyeliminować;

14. podkreśla, że opóźnione uruchomienie finansowania działań w związku ze zmianą klimatu doprowadzi do wzrostu kosztów, wzrostu kosztów alternatywnych i zmniejszenia korzyści dla klimatu; zauważa w tym kontekście, że według szacunków MAE każdy dolar amerykański niezainwestowany w czystą energię przed rokiem 2030 może wymagać później czterech lub pięciu dolarów na zrekompensowanie tego braku inwestycji;

15. zwraca uwagę, że środki przeznaczone na dostosowanie są niewystarczające, a nowy zbiorowy cel ilościowy nie odpowiada w wystarczającym stopniu na potrzeby finansowe związane z dostosowaniem; podkreśla, że choć potrzebne są wszystkie źródła finansowania, zarówno publiczne, jak i prywatne, to w szczególności potrzebne jest międzynarodowe finansowanie publiczne, aby zaspokoić potrzeby w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu oraz zaradzić stratom i szkodom;

16. zauważa, że UE i jej państwa członkowskie zapewniają około jednej trzeciej światowego publicznego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu, co czyni je największym źródłem tego finansowania świecie, przy kwocie 28,6 mld EUR pochodzącej ze źródeł publicznych w 2023 r. i 7,2 mld EUR pozyskanych również ze środków prywatnych; ponownie podkreśla, że budżet UE i budżety krajowe należy dostosować do uzgodnionych nowych zbiorowych celów ilościowych, tak aby UE wniosła sprawiedliwy wkład w międzynarodowe finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu, w tym poprzez mobilizację prywatnych środków finansowych na ten cel; uważa, że nowy zbiorowy cel ilościowy stanowi dolną granicę mobilizacji środków na finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu;

17. przyznaje, że UE odegrała znaczącą rolę w pośredniczeniu w osiągnięciu porozumienia w sprawie nowego zbiorowego celu ilościowego; wzywa wszystkie strony do wniesienia sprawiedliwego wkładu w realizację nowego zbiorowego celu ilościowego, który powinien obejmować cele cząstkowe dotyczące finansowania działań związanych z łagodzeniem zmiany klimatu i przystosowaniem się do niej, a także strat i szkód; wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia skali nowych i dodatkowych środków finansowych na

walkę ze zmianą klimatu za pośrednictwem specjalnego i przewidywalnego mechanizmu finansowania publicznego UE, zgodnie z uzgodnionym nowym zbiorowym celem ilościowym; przypomina, że aby osiągnąć niezbędny poziom globalnego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu, potrzebna jest szersza baza podmiotów wnoszących wkład, odzwierciedlająca zmieniające się możliwości finansowe stron; oczekuje, że kraje o wyższym średnim dochodzie i wysokich emisjach wniosą sprawiedliwy wkład i zwiększą swoje zobowiązania ponad obecny poziom; wzywa wszystkie strony do zidentyfikowania nowych i innowacyjnych źródeł finansowania publicznego i prywatnego; wzywa strony, aby przy finansowaniu nowego zbiorowego celu ilościowego nadawały priorytet instrumentom i środkom opartym na dotacjach i niepowodującym zadłużenia, tak aby zagwarantować, że kraje otrzymujące pomoc będą w stanie wdrożyć niezbędne środki łagodzące i dostosowawcze bez zwiększania swojego zadłużenia; wyraża zaniepokojenie możliwością realizowania nowego zbiorowego celu ilościowego poprzez zmianę klasyfikacji innych funduszy; zwraca również uwagę na obawy dotyczące niejasności co do rodzajów finansowania, które przyczyniają się do realizacji nowego zbiorowego celu ilościowego, w szczególności kwestii podwójnego liczenia;

18. wzywa wszystkie podmioty do dopilnowania, aby plan działania w zakresie finansów na rzecz działań proklimatycznych (Baku-to-Belém Roadmap) zawierał jasny i wykonalny plan mobilizacji odpowiednich zasobów; wzywa wszystkie strony do wspierania ścisłej współpracy między sektorem publicznym a prywatnym oraz do mobilizowania inwestycji prywatnych na dużą skalę poprzez wzmocnienie ram regulacyjnych dotyczących odpowiedzialnych i zrównoważonych inwestycji; zauważa, że największą część wymaganych inwestycji w transformację klimatyczną na świecie będą musiały stanowić inwestycje prywatne; podkreśla potrzebę uwzględnienia w planie działania solidnego i niezależnego mechanizmu rozliczalności w celu zapewnienia przejrzystości i skutecznego monitorowania postępów;

19. zauważa, że wiele krajów wrażliwych na zmianę klimatu, w tym kilka krajów najsłabiej rozwiniętych, jest wysoko zadłużonych lub występuje w nich istotne ryzyko popadnięcia w zagrożone długi, w związku z czym finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu powinno być przyznawane w sposób, który nie zwiększa ich obciążenia zadłużeniem, a pierwszeństwo należy przyznać finansowaniu w formie dotacji; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by oceniły możliwości przyczynienia się do złagodzenia tego problemu zadłużenia i by bezzwłocznie podjęły odpowiednie działania;

20. podkreśla, że organy ONZ są zgodne co do tego, że finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu nie może być zwiększone w sposób sprawiedliwy, jeśli nie zostanie rozwiązany problem kryzysu

zadłużeniowego; podkreśla znaczenie instrumentów redukcji zapewniających ulgę w spłacie zadłużenia w tym kontekście;

21. wzywa Komisję, państwa członkowskie i partnerów międzynarodowych do włączenia mikrofinansowania działań na rzecz klimatu jako jednego z podstawowych elementów strategii dostosowania się do zmiany klimatu i łagodzenia jej skutków poprzez wspieranie lokalnych instytucji mikrofinansowych w opracowywaniu i rozszerzaniu oferty produktów finansowych dla grup społecznych znajdujących się w trudnej sytuacji, w tym mikrokredytów na zielone technologie, mikroubezpieczeń od ryzyka związanego z klimatem oraz mikrooszczędności na rzecz odporności społeczności, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet, młodzieży i społeczności wiejskich;

22. podkreśla pilną potrzebę uproszczenia i przyspieszenia procedur finansowania działań w związku ze zmianą klimatu oraz dostosowania ich do realiów krajów rozwijających się, w szczególności przez ustanowienie pojedynczych punktów kontaktowych, ujednolicenie kryteriów składania wniosków oraz zapewnienie pomocy technicznej w przygotowywaniu projektów, aby zapewnić dostępność, szybkość i skuteczność finansowania działań w związku ze zmianą klimatu dla lokalnych organizacji i społeczności najbardziej dotkniętych skutkami zmiany klimatu;

23. uważa, że niezbędne jest osiągnięcie postępów podczas COP30 w kwestii wdrażania art. 2 ust. 1 lit. c) porozumienia paryskiego oraz uczynienie tej kwestii stałym punktem porządku obrad Konferencji Stron; wzywa UE do zaangażowania się w międzynarodowe inicjatywy, takie jak inicjatywa Bridgetown 3.0; apeluje o szybszą reformę międzynarodowej architektury finansowej i wzywa wszystkie główne międzynarodowe instytucje finansowe oraz wielostronne banki rozwoju do pełnienia roli „banków klimatycznych” oraz do dostosowania swoich portfeli inwestycyjnych i polityk kredytowych do porozumienia paryskiego w sposób zapewniający długoterminową stabilność finansową; wzywa także krajowe i międzynarodowe systemy finansowe do skuteczniejszego reagowania na wyzwania związane ze zmianą klimatu przez usuwanie barier w dostępie do finansowania działań na rzecz czystych technologii oraz przez przekierowanie publicznych i prywatnych przepływów finansowych z działalności charakteryzującej się wysokim poziomem emisji;

24. uważa, że Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) powinien pełnić funkcję banku klimatycznego Unii, i w związku z tym przyjmuje do wiadomości jego plan działania banku klimatycznego oraz zaktualizowaną politykę kredytowania energetyki, a także dodatkowe działania Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego, i uznaje je za istotne kroki w kierunku wspierania inwestycji klimatycznych;

Przystosowanie się do zmiany klimatu, straty i szkody oraz

sprawiedliwa transformacja

25. podkreśla potrzebę zintensyfikowania działań w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, odporności i gotowości na nią w UE i na świecie w celu zminimalizowania negatywnych skutków zmiany klimatu i utraty różnorodności biologicznej oraz kompleksowego zajęcia się tą kwestią podczas COP, przy jednoczesnym zaakcentowaniu ważnej roli władz lokalnych i regionalnych w opracowywaniu i wdrażaniu takich działań; uznaje znaczenie globalnej współpracy oraz wymiany wiedzy fachowej, najlepszych praktyk i najnowszych osiągnięć naukowych w dziedzinie dostosowania się do zmiany klimatu; podkreśla, że koszty dostosowania wzrosną w przypadku braku działań lub opóźnienia działań, pod względem zarówno łagodzenia skutków, jak i dostosowania;

26. ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie rosnącą intensywnością i częstotliwością ekstremalnych zdarzeń pogodowych w UE i na świecie, w tym pożarów, susz, fal upałów i powodzi, a także ich wpływem na zdrowie ludzi i rosnącą liczbą ofiar śmiertelnych; zauważa, że we wszystkich scenariuszach IPCC poziom mórz ma wzrastać szybciej w ciągu bieżącego stulecia, co pociągnie za sobą koszty finansowe i spowoduje utratę obszarów przybrzeżnych na całym świecie;

27. podkreśla potrzebę podjęcia podczas COP30 działań na rzecz wdrożenia ram dotyczących globalnego celu w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, w tym przez przyjęcie skutecznych i łatwych w zarządzaniu wskaźników oraz solidnych, kompleksowych systemów monitorowania, a także przez zajęcie się kwestią środków wdrażania, tak aby umożliwić skuteczne monitorowanie postępów w realizacji celów w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu ustalonych na COP28; zwraca uwagę, że chociaż nastąpił postęp w finansowaniu i wdrażaniu działań łagodzących zmianę klimatu, wysiłki na rzecz przystosowania się do zmiany klimatu nadal pozostają w tyle, a luka zarówno w finansowaniu, jak i konkretnych działaniach stale się powiększa;

28. podkreśla znaczenie krajowych planów adaptacji i zaznacza potrzebę ich dostosowania do planu działania w zakresie finansów na rzecz działań proklimatycznych (Baku-to-Belém Roadmap); wzywa strony, które jeszcze tego nie uczyniły, do jak najszybszego opracowania krajowych planów adaptacji, a wszystkie strony do osiągnięcia postępów w ich wdrażaniu do 2030 r. oraz do uwzględnienia w nich rozwiązań opartych na zasobach przyrody; wzywa wszystkie strony do włączenia do swoich planów elementów przekrojowych takich jak równość płci i prawa człowieka;

29. apeluje o zwiększenie inwestycji w systemy wczesnego ostrzegania i systemy zarządzania ryzykiem w regionach podatnych na zagrożenia,

a jednocześnie podkreśla ich kluczową rolę w ochronie życia, zabezpieczaniu źródeł utrzymania i wzmacnianiu odporności na ryzyko klimatyczne;

30. zachęca do zwiększenia wsparcia na rzecz gromadzenia, udostępniania i analizy danych dotyczących klimatu i ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, a także do wdrażania odpowiednich technologii na potrzeby tych działań, w celu poprawy dostępności i jakości informacji dla zagrożonych populacji; zaleca, aby we wszystkich wspieranych przez UE inicjatywach w dziedzinie wczesnego ostrzegania przeznaczano specjalne środki na bieżącą konserwację i aktualizację systemów, zwłaszcza w świetle globalnych wyzwań związanych z obserwacjami i procedurami opartymi na danych naukowych;

31. z zadowoleniem przyjmuje podjętą na COP28 decyzję o utworzeniu funduszu strat i szkód oraz oczekuje dalszych postępów w jego wdrażaniu i finansowaniu; wzywa wszystkie strony do zapewnienia przejrzystych zasad w tym zakresie; podkreśla, jak ważne jest uznanie odrębnego charakteru strat i szkód, które należy rozpatrywać odrębnie od przystosowania się, także w ramach globalnego przeglądu;

32. wzywa wszystkie strony do zapewnienia przejrzystych zobowiązań i opracowania przewidywalnych mechanizmów finansowania strat i szkód, w tym wczesnych wypłat z funduszu strat i szkód; wzywa wszystkie strony do dopilnowania, aby środki przeznaczone na fundusz stanowiły dodatkowe środki w stosunku do istniejących wkładów na rzecz finansowania działań w związku ze zmianą klimatu; jest głęboko przekonany, że fundusz strat i szkód powinien priorytetowo traktować dotacje oraz stanowić uzupełnienie oficjalnej pomocy humanitarnej i różnić się od tej pomocy;

33. ponawia apel o włączenie strat i szkód jako stałego punktu porządku obrad na posiedzeniach COP;

34. wzywa wszystkie strony do szybszej realizacji programu prac na rzecz sprawiedliwej transformacji przez promowanie konkretnych działań, które niwelują nierówności pogłębiane przez zmianę klimatu; uważa, że program ten powinien obejmować cele dotyczące tworzenia godnych miejsc pracy i sprawiedliwej transformacji dla wszystkich, oraz wzywa wszystkie strony do promowania dialogu społecznego z organizacjami pracodawców i pracowników oraz angażowania zainteresowanych stron jako podstawy do budowania szerokiego konsensusu społecznego; apeluje do wszystkich stron o konstruktywną współpracę w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie dalszego wdrażania programu prac i uznaje, że środki wdrożeniowe należy zapewnić w trybie pilnym;

35. podkreśla, że zmiana klimatu zagraża prawom podstawowym i

dobrostanowi dzieci i młodzieży; podkreśla potrzebę włączenia praw dziecka oraz sprawiedliwości międzypokoleniowej do wszystkich aspektów polityki klimatycznej, w tym do przystosowania się do zmiany klimatu, łagodzenia jej skutków, strat i szkód oraz do finansowania działań w związku ze zmianą klimatu;

Unijna polityka klimatyczna zgodna z porozumieniem paryskim

36. podkreśla fakt, że obecne przepisy UE dotyczące klimatu, jeśli zostaną w pełni wdrożone, ograniczą emisję gazów cieplarnianych netto w UE o około 57 % do 2030 r. w porównaniu z poziomami z 1990 r.; zauważa jednak, że obecnie UE jest na drodze do redukcji emisji netto tylko o około 54 % do 2030 r. w porównaniu z poziomem z 1990 r., jeżeli państwa członkowskie w pełni wdrożą istniejące i planowane środki krajowe oraz polityki unijne[23]; wzywa państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych działań w celu zniwelowania tej luki oraz Komisję do przyjęcia dodatkowych środków wspierających państwa członkowskie w tych działaniach; podkreśla potrzebę dalszego wyznaczania ambitnych celów w polityce klimatycznej UE, zgodnie z uzgodnionymi założeniami, oraz konieczność nadawania priorytetu efektywności kosztowej, konkurencyjności gospodarki europejskiej, włączeniu społecznemu i wysokiemu poziomowi ochrony środowiska;

37. podkreśla znaczenie przestrzegania terminów składania zaktualizowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu (KPEiK), aby umożliwić Komisji przeprowadzenie odpowiedniego procesu oceny; z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzoną przez Komisję ocenę ostatecznych KPEiK na 2030 r. państw członkowskich, które je przedłożyły; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zdecydowanego działania w celu zlikwidowania luki między KPEiK a wiążącymi celami UE, w tym przez opracowanie planów wdrożeniowych;

38. podkreśla, że należy przyjąć oparty na podstawach naukowych cel klimatyczny UE na 2040 r. zgodnie z Europejskim prawem o klimacie[24], uwzględniając wszystkie kryteria określone w jego art. 4 ust. 5 i zgodnie z wnioskami z pierwszego globalnego przeglądu; przypomina zalecenia Europejskiego Naukowego Komitetu Doradczego ds. Zmiany Klimatu oraz zauważa, że Komisja

---

23 Komunikat Komisji z 27 maja 2025 r. pt. „Ogólnounijna ocena ostatecznych zaktualizowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu – realizacja celów Unii w zakresie energii i klimatu do 2030 r.” (COM(2025)0274).

24 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2021/1119/oj).

przedstawiła propozycję celu klimatycznego na 2040 r. wraz z politykami wspierającymi jego osiągnięcie; wyraża ponadto ubolewanie, że Rada nie była w stanie osiągnąć porozumienia w sprawie ustalonego na poziomie krajowym wkładu na 2035 r. przed 23 września 2025 r.; wzywa Radę do jak najszybszego przyjęcia ustalonego na poziomie krajowym wkładu mieszczącego się w górnej granicy wskazanego przedziału;

39. przypomina o potrzebie utrzymania przez UE roli lidera w międzynarodowych negocjacjach i działaniach w dziedzinie klimatu, aby przyczynić się do zapewnienia globalnych równych warunków konkurencji, uniknąć ryzyka ucieczki emisji w przypadku przedsiębiorstw europejskich, a także utrzymać poparcie społeczne dla działań w dziedzinie klimatu;

40. podkreśla rolę Europejskiego Naukowego Komitetu Doradczego ds. Zmiany Klimatu (ESABCC), ustanowionego na mocy Europejskiego prawa o klimacie; wzywa Komisję do przedstawiania uzasadnień – w sprawozdaniach z oceny skutków lub innych publicznie dostępnych dokumentach – dla ewentualnych odstępstw od zaleceń ESABCC oraz do uwzględniania kompromisów politycznych; ponadto apeluje do Komisji o zapewnienie odpowiednich środków finansowych dla ESABCC w nadchodzących wnioskach dotyczących budżetu, aby mógł on wypełniać swój mandat prawny;

41. przypomina, że cele klimatyczne muszą być uwzględniane we wszystkich strategiach politycznych i środkach transpozycji polityki UE, oraz podkreśla, że art. 6 ust. 2 i 4 Europejskiego prawa o klimacie nakłada na Komisję obowiązek oceny, czy wszystkie obecne środki, projekty środków i wnioski ustawodawcze – w tym wnioski budżetowe – są zgodne z celami klimatycznymi UE; przypomina, że zgodnie z Europejskim prawem o klimacie działania UE i państw członkowskich powinny opierać się na zasadzie ostrożności i zasadzie „zanieczyszczający płaci”, ustanowionych w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także powinny uwzględniać zasadę „efektywność energetyczna przede wszystkim”, określoną w przepisach dotyczących unii energetycznej, oraz zasadę „nie szkodzić”;

42. podkreśla, że skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, zgodnie z konwencją z Aarhus, ma krytyczne znaczenie dla osiągnięcia celów porozumienia paryskiego; uważa, że UE i państwa członkowskie powinny dawać przykład i stosować się do ustaleń i zaleceń Komitetu ds. Przestrzegania Konwencji z Aarhus i jednocześnie szanować swoje własne zobowiązania międzynarodowe wynikające z tej konwencji oraz zasad praworządności;

43. wzywa państwa członkowskie i Komisję do dopilnowania, by krajowe plany w dziedzinie energii i klimatu oraz długoterminowe strategie

państw członkowskich obejmowały wystarczające działania i środki finansowe, aby osiągnąć cele UE na 2030 r. i kolejne lata; wzywa państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków ukierunkowanych na dopilnowanie, aby UE osiągnęła swoje cele na 2030 r.;

44. zwraca uwagę, że w czasach rosnącej niestabilności geopolitycznej i niestabilnych rynków energii dekarbonizacja stanowi dla UE potężny czynnik sprzyjający autonomii strategicznej i konkurencyjności gospodarczej; przypomina, że zostało to uznane w Pakcie dla czystego przemysłu i w jego celu, jakim jest połączenie działań w dziedzinie klimatu i konkurencyjności w jednej nadrzędnej strategii;

45. z niepokojem zauważa, że w ostatnich latach wzrosły dopłaty do paliw kopalnych – globalnie w 2023 r. dopłaty do konsumpcji paliw kopalnych wyniosły 620 mld USD, przy czym znaczna ich część przypadła na gospodarki wschodzące i rozwijające się; ubolewa, że w UE dopłaty na energię z paliw kopalnych utrzymały się na wysokim poziomie – 111 mld EUR w 2023 r. – mimo spadku w porównaniu z 2022 r.; przypomina, że dopłaty do importowanej energii kopalnej obciążają gospodarki europejskie i zniekształcają zachęty sprzyjające transformacji energetycznej w kierunku czystych źródeł; podkreśla znaczenie ograniczania dopłat do najbardziej zanieczyszczających paliw na szczeblu międzynarodowym oraz przejrzystego zgłaszania tych dopłat; ponownie podkreśla potrzebę wdrożenia przez Komisję i państwa członkowskie wymogu zawartego w 8. unijnym programie działań w zakresie środowiska, tj. „ustalenia ostatecznego terminu stopniowego wycofywania dotacji na paliwa kopalne w sposób spójny z celem ograniczenia globalnego ocieplenia do 1,5 °C”; ubolewa nad brakiem postępów od czasu przyjęcia tego programu w 2022 r. i wzywa Komisję do przedstawienia planu działania w sprawie dalszej redukcji i stopniowego wycofywania dopłat do paliw kopalnych zgodnie z zobowiązaniami UE w dziedzinie klimatu;

46. podkreśla, że obecny kontekst geopolityczny uwypukla pilną potrzebę uniezależnienia się UE od paliw kopalnych i przyspieszenia transformacji energetycznej; z zadowoleniem przyjmuje postępy programu REPowerEU oraz wzywa UE i państwa członkowskie do szybszego działania;

47. oczekuje na przyszły unijny plan w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, obejmujący w razie potrzeby działania ustawodawcze mające zapewnić skoordynowaną gotowość UE do stawienia czoła rosnącemu ryzyku klimatycznemu;

48. wzywa UE do dalszego zbadania, w jaki sposób przyczynia się do zmiany klimatu poza jej granicami oraz do podjęcia odpowiednich działań w tym zakresie;

Potrójny kryzys planetarny – zmiana klimatu, zanieczyszczenie i utrata różnorodności biologicznej

49. zaznacza, że kryzysy związane ze zmianą klimatu, zanieczyszczeniem i utratą różnorodności biologicznej są ze sobą powiązane i wzajemnie się wzmacniają oraz że reakcje na nie muszą być spójne; podkreśla znaczenie ochrony, zachowania i przywrócenia różnorodności biologicznej i ekosystemów, w tym istniejących ekosystemów bogatych w węgiel, oraz zrównoważonego zarządzania zasobami naturalnymi w celu usprawnienia działań opartych na zasobach przyrody w zakresie łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej;

50. przypomina o znaczeniu sektora użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF) dla osiągnięcia unijnych celów w zakresie klimatu i różnorodności biologicznej; przypomina, że prawo o odbudowie zasobów przyrodniczych jest jednym z narzędzi UE służących osiąganiu celów określonych w rozporządzeniu LULUCF[25] oraz w zobowiązaniach międzynarodowych dotyczących różnorodności biologicznej, w szczególności w globalnych ramach różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu;

51. przypomina o znaczeniu opracowywania i wdrażania polityk środowiskowych w pełnej zgodności z podejściem „Jedno zdrowie”, które ma na celu zrównoważone utrzymanie i optymalizację zdrowia ludzi, zwierząt i ekosystemów;

52. podkreśla potrzebę wspierania i ochrony obrońców środowiska oraz pociągania do odpowiedzialności grożących im podmiotów;

53. podkreśla, że gleba jest największym lądowym magazynem dwutlenku węgla odgrywającym niezbędną rolę w globalnym cyklu klimatycznym; pochwala wszelkie wysiłki rządów i organizacji pozarządowych na rzecz maksymalizacji potencjału gleb w łagodzeniu zmiany klimatu i poprawie dostępności wody; podkreśla w związku z tym porozumienie osiągnięte na szczeblu UE w sprawie prawa o monitorowaniu gleb, które ma na celu zwiększenie zdolności państw członkowskich i pomoc UE w realizacji jej zobowiązań międzynarodowych;

54. podkreśla ważną rolę lasów w działaniach na rzecz klimatu i w łagodzeniu zmiany klimatu; akcentuje w tym kontekście znaczenie globalnych działań na rzecz zwalczania wylesiania, ponieważ lasy są jednym z największych pochłaniaczy dwutlenku węgla na świecie i

---

25 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/841/oj).

stanowią najważniejsze źródło różnorodności biologicznej; podkreśla pilną potrzebę ochrony najważniejszych obszarów leśnych na świecie, takich jak puszcza amazońska, w tym w najbardziej oddalonych regionach UE; potwierdza zobowiązanie UE do realizacji Deklaracji z Glasgow w sprawie lasów i użytkowania gruntów (COP26); wzywa wszystkie strony do wyznaczenia celów w zakresie zwiększenia pochłaniania netto ekwiwalentu CO_2 w wyniku LULUCF;

55. podkreśla kluczowe znaczenie terenów podmokłych – w tym torfowisk, namorzyn oraz innych przybrzeżnych i śródlądowych ekosystemów podmokłych – jako jednych z najskuteczniejszych naturalnych pochłaniaczy dwutlenku węgla na naszej planecie; wzywa wszystkie strony do pilnego zintensyfikowania wysiłków na rzecz zachowania terenów podmokłych, zrównoważonego zarządzania nimi i ich odbudowy jako centralnego elementu strategii łagodzenia zmiany klimatu, przystosowania się do niej, ochrony różnorodności biologicznej oraz zrównoważenia powiązanych działań społecznych i gospodarczych;

56. podkreśla znaczenie identyfikacji i maksymalizacji potencjalnych synergii między działaniami na rzecz różnorodności biologicznej i klimatu, w tym przez nadanie priorytetu kwestii ochrony i odbudowy ekosystemów i gatunków ważnych dla obiegu węgla oraz zarządzania nimi, zgodnie z ustaleniami podczas COP16 w Cali w Kolumbii; podkreśla znaczenie wdrażania globalnych ram różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście przedłożenie przez 55 stron krajowych strategii i planów działań na rzecz różnorodności biologicznej oraz przez 139 stron – krajowych celów w tym zakresie, i wzywa wszystkie pozostałe strony do szybkiego podjęcia analogicznych działań;

57. podkreśla znaczenie ochrony, zachowania i odbudowy wód i ekosystemów związanych z wodą; apeluje o wzmożenie działań na rzecz zrównoważonego wykorzystania wody, w tym przez wykorzystanie innowacyjnych technologii wodnych, zwłaszcza w miejscach poważnie dotkniętych suszami lub niedoborem wody; zwraca uwagę na niszczycielski wpływ pustynnienia, susz, powodzi i zanieczyszczenia wody na środowisko, społeczeństwo i gospodarkę; z zadowoleniem przyjmuje Europejską strategię odporności gospodarki wodnej i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do jej szybkiego wdrożenia; apeluje o dalsze działania na rzecz ograniczenia zanieczyszczeń powodowanych przez związki per- i polifluoroalkilowe (PFAS); wzywa Komisję i państwa członkowskie do wzmocnienia egzekwowania obowiązujących przepisów oraz zapewnienia

zgodności z ramową dyrektywą wodną[26];

58. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie Traktatu o pełnym morzu i apeluje o jego szybką ratyfikację i wdrożenie przez jego strony; wzywa strony do dalszego prowadzenia dialogu na temat oceanów i zmiany klimatu; podkreśla, że globalny system klimatyczny zależy od zdrowia ekosystemów oceanicznych i morskich, które tracą swoje zdolności regulacyjne z powodu globalnego ocieplenia, zanieczyszczeń, nadmiernego eksploatowania różnorodności biologicznej mórz, zakwaszania, eutrofizacji, odtleniania i erozji obszarów przybrzeżnych;

59. podkreśla znaczenie globalnych wysiłków na rzecz przeciwdziałania degradacji ekosystemów morskich, ponieważ ocean pochłania 30 % wszystkich emisji dwutlenku węgla i 90 % nadmiaru ciepła oraz dostarcza ponad 50 % tlenu na świecie, a także jest podstawowym rezerwuarem różnorodności biologicznej; z zadowoleniem przyjmuje rezultat Tygodnia Oceanicznego w Nicei, jakim są zwiększone zobowiązania finansowe na rzecz ochrony oceanów; wzywa do pilnych działań na rzecz odbudowy ekosystemów morskich oraz zapewnienia skutecznej ochrony chronionych obszarów morskich; przypomina o celu nr 3 globalnych ram różnorodności biologicznej z Kunmingu/Montrealu, zgodnie z którym do 2030 r. należy objąć ochroną 30 % powierzchni mórz;

60. podkreśla potrzebę kompleksowego zajęcia się kwestią powiązań między zmianą klimatu, zanieczyszczeniem powietrza i zdrowiem publicznym, również w ramach Konferencji Stron; z zadowoleniem przyjmuje deklarację COP28 w sprawie klimatu i zdrowia, podpisaną przez ponad 150 rządów; wzywa do włączenia kwestii poprawy jakości powietrza do polityk klimatycznych i uwzględnienia jej w ustalonych na poziomie krajowym wkładach; apeluje do wszystkich stron o przyspieszenie rzeczywistych działań na rzecz poprawy jakości powietrza; wzywa strony do zapewnienia, aby finansowanie działań w związku ze zmianą klimatu obejmowało priorytetowo rozwiązania na rzecz czystego powietrza, przynoszące wymierne korzyści dla zdrowia, równości i klimatu;

61. podkreśla, że zmiana klimatu przyczyni się do zwiększenia oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe; ponownie podkreśla w związku z tym potrzebę podjęcia pilnych działań w celu zwalczania oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe i wzywa strony do zintensyfikowania wysiłków na rzecz ograniczenia stosowania i bardziej racjonalnego użycia środków przeciwdrobnoustrojowych w celu przeciwdziałania ryzyku oporności; apeluje w tym kontekście do

---

26 Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2000/60/oj).

ustanowienia wiążących zobowiązań w odpowiednich traktatach międzynarodowych; ubolewa nad dotychczasowym brakiem działań;

62. podkreśla potrzebę przeciwdziałania wpływowi tworzyw sztucznych na środowisko w całym ich cyklu życia, w tym ich wpływowi na klimat; akcentuje konieczność ustalania odpowiednich opłat za emisję gazów cieplarnianych w odniesieniu do surowców w celu znacznego ograniczenia wykorzystania paliw kopalnych w sektorze tworzyw sztucznych; zauważa, że prace nad globalnym traktatem w sprawie tworzyw sztucznych wciąż trwają, i ubolewa, że stronom ponownie nie udało się sfinalizować traktatu w Genewie w sierpniu 2025 r. z powodu sporów dotyczących jego zakresu; apeluje o przyjęcie ambitnego porozumienia, które obejmie wszystkie etapy produkcji tworzyw sztucznych, ich zużycia i gospodarowania odpadami z tworzyw sztucznych;

63. ubolewa nad wysokimi kosztami globalnego zanieczyszczenia chemicznego, które pogłębia kryzysy klimatyczny i kryzys bioróżnorodności; wzywa strony do wdrożenia środków służących osiągnięciu strategicznych celów i założeń przyjętych na podstawie globalnych ram ONZ dotyczących chemikaliów; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie muszą przewodzić globalnym wysiłkom na rzecz rozwiązania problemu zanieczyszczenia chemikaliami, w tym w razie potrzeby przez zmianę swojej polityki dotyczącej substancji chemicznych;

Prawa ludności rdzennej

64. podkreśla potrzebę ochrony praw i interesów społeczności rdzennych i lokalnych określonych w Deklaracji Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach ludności rdzennej; podkreśla potrzebę zapewnienia prawa do wyrażenia dobrowolnej, uprzedniej i świadomej zgody; podkreśla, że wszystkie projekty realizowane na podstawie art. 6, mające wpływ na ziemie lub społeczności ludności rdzennej, muszą angażować te społeczności rdzenne i uwzględniać ich prawa;

65. podkreśla, że ludy rdzenne są nie tylko zainteresowanymi stronami lub grupami narażonymi, ale posiadaczami praw uznanymi w preambule do porozumienia paryskiego; podkreśla potrzebę politycznego udziału ludności rdzennej w konferencjach COP oraz w innych procesach UNFCCC w celu promowania rzeczowego zaangażowania we wszystkich organach decyzyjnych; uznaje potrzebę finansowania i ułatwiania obecności ludności rdzennej na konferencjach COP i spotkaniach technicznych organu pomocniczego;

66. uznaje, że ziemie ludności rdzennej są obszarami o wysokiej bioróżnorodności, a ludność rdzenna odgrywa kluczową rolę w ochronie zasobów i zrównoważonym zarządzaniu nimi; przypomina,

że zgodnie z piątym sprawozdaniem oceniającym IPCC rdzenne, lokalne i tradycyjne formy wiedzy stanowią główne czynniki umożliwiające przystosowanie się do zmiany klimatu; wyraża ubolewanie, że wiedza ludności rdzennej nie jest skutecznie wykorzystywana; podkreśla w szczególności rolę tej wiedzy w unikaniu niewłaściwej adaptacji;

67. podkreśla potrzebę zapewnienia ludności rdzennej bezpośredniego dostępu do finansowania działań klimatycznych przez międzynarodowe fundusze klimatyczne, takie jak Zielony Fundusz Klimatyczny, Fundusz Adaptacyjny oraz fundusz strat i szkód;

Klimat, pokój i bezpieczeństwo

68. przyjmuje do wiadomości, że na posiedzeniach COP zwrócono większą uwagę na klimat, pokój i bezpieczeństwo, co było szczególnie widoczne na COP29 w Baku, podczas której wystosowano apel w sprawie działań w dziedzinie klimatu na rzecz pokoju, pomocy doraźnej i odbudowy, a w poprzednich latach też inicjatywa uruchomiona na COP27 dotycząca działań w odpowiedzi na zmianę klimatu na rzecz utrzymania pokoju oraz deklaracja COP28 w sprawie klimatu, pomocy doraźnej, odbudowy i pokoju;

69. zauważa, że w sprawozdaniu Komisji z postępów, opublikowanym w lutym 2025 r. we wspólnym komunikacie pt. „Nowe perspektywy dotyczące związku między klimatem a bezpieczeństwem” uznano powiązania między zmianą klimatu, degradacją środowiska a kwestiami pokoju, bezpieczeństwa i obrony, podkreślając ich znaczenie dla polityki zagranicznej;

70. podkreśla, że zmiana klimatu i degradacja środowiska stanowią czynniki mnożące zagrożenia, które mogą prowadzić do niedoborów żywności i zasobów naturalnych, zwiększać napięcia w stosunkach międzynarodowych i konflikty o zasoby naturalne, a także powodować katastrofy naturalne – wszystkie te zjawiska są istotnymi czynnikami przyczyniającymi się do przymusowych przesiedleń ludzi i przepływów migracyjnych;

71. podkreśla potrzebę zwiększenia międzynarodowej uwagi wobec skutków środowiskowych konfliktów zbrojnych; zwraca uwagę na dewastację środowiska spowodowaną działaniami militarnymi i operacjami wojskowymi na całym świecie oraz wzywa do zaprzestania takich działań zgodnie z prawem międzynarodowym; podkreśla, że poza bezpośrednimi zniszczeniami i utratą ludzkiego życia trwające konflikty prowadzą do degradacji ekosystemów, wyczerpywania zasobów naturalnych, zanieczyszczenia środowiska i zagrożenia zdrowia naszej planety dla przyszłych pokoleń, a jednocześnie podważają wysiłki na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej; w szczególności zwraca uwagę na najnowsze sprawozdania UNEP dotyczące przerażającej skali

zniszczeń środowiskowych spowodowanych konfliktami zarówno w Ukrainie[27], jak i w Strefie Gazy[28]; przypomina ponadto o sprawozdaniu Wspólnego Centrum Badawczego na temat szkód środowiskowych spowodowanych trwającą rosyjską wojną napastniczą przeciwko Ukrainie[29], w którym zwrócono uwagę na gwałtowne wzrosty poziomu toksycznych zanieczyszczeń, degradację gleb oraz zakłócenia w systemach monitorowania; wyraża przekonanie, że podmioty uznane przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości za odpowiedzialne za konflikty muszą ponosić również odpowiedzialność za koszty klimatyczne i środowiskowe wojen, okupacji oraz odbudowy pokonfliktowej;

72. podkreśla, że wzmocniona dyplomacja klimatyczna w ramach UNFCCC ma kluczowe znaczenie dla potwierdzenia multilateralizmu, zwłaszcza w obliczu rosnących napięć geopolitycznych i malejącej ufności w globalną współpracę; zwraca uwagę na symboliczne znaczenie COP30 przypadającej w 10. rocznicę porozumienia paryskiego; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wsparcia prezydencji COP30 w jej zaangażowaniu na rzecz multilateralizmu; podkreśla, że dzięki swojej prezydencji zarówno w BRICS, jak i COP30 Brazylia może wykorzystać okazję do stworzenia silniejszego, bardziej skoordynowanego programu, aby osiągnąć postęp w kwestiach gospodarczych, politycznych i środowiskowych;

73. podkreśla, że celów klimatycznych nie można osiągnąć bez wsparcia i zaangażowania społeczeństwa; wzywa wszystkie strony do podnoszenia świadomości i zrozumienia przez społeczeństwo kwestii zmiany klimatu i spraw z nią związanych oraz do współpracy z przedstawicielami społeczeństwa w celu uzyskania poparcia społecznego dla środków łagodzących i przystosowawczych; jest zaniepokojony nasilającym się rozprzestrzenianiem mylnych informacji o klimacie i dezinformacji klimatycznej, w tym przez podmioty państwowe, i wzywa wszystkie rządy do pilnego zajęcia się tą kwestią ze względu na zagrożenie, jakie stanowi ona zarówno dla znaczących działań w dziedzinie klimatu, jak i dla demokracji; podkreśla znaczenie dostępu do informacji naukowych i ochrony niezależnych mediów; podkreśla znaczenie prac prowadzonych przez IPCC dla zapewnienia rzetelnego doradztwa naukowego i rzetelnych danych naukowych; wzywa UNFCCC do nasilenia wysiłków na rzecz

---

27 Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, *The Environmental Impact of the Conflict in Ukraine: A Preliminary Review* [Wpływ konfliktu w Ukrainie na środowisko naturalne: analiza wstępna], 14 października 2022 r.

28 Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, *Environmental Impact of the Conflict in Gaza: Preliminary Assessment of Environmental Impacts* [Wpływ konfliktu w Strefie Gazy na środowisko: wstępna ocena wpływu na środowisko], 18 czerwca 2024 r.

29 Wspólne Centrum Badawcze, *Status of Environment and Climate in Ukraine* [Stan środowiska i klimatu w Ukrainie], 2025.

zwalczania dezinformacji klimatycznej; wzywa Komisję, aby przyłączyła się do globalnej inicjatywy na rzecz uczciwości informacji na temat zmiany klimatu [Global Initiative for Information Integrity on Climate Change] w celu zwalczania dezinformacji klimatycznej;

Działania we wszystkich sektorach

74. podkreśla, że wszystkie sektory muszą przyczyniać się do redukcji emisji i osiągnięcia neutralności klimatycznej zgodnie z porozumieniem paryskim;

75. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że prawie 160 państw zostało sygnatariuszami globalnego zobowiązania dotyczącego metanu; wzywa te państwa członkowskie UE, które jeszcze nie przystąpiły do zobowiązania, aby uczyniły to przed COP30; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia dalszych działań w celu osiągnięcia celu określonego w zobowiązaniu dotyczącym metanu; wzywa wszystkie strony do przyjęcia konkretnych celów w zakresie redukcji emisji metanu i włączenia ich do swoich ustalonych na poziomie krajowym wkładów; apeluje o ilościową, opartą na podstawach naukowych ocenę postępów poczynionych od czasu przyjęcia zobowiązania na COP26;

76. przypomina, że metan ma ponad 80-krotnie większy potencjał ocieplający niż dwutlenek węgla w ciągu pierwszych 20 lat obecności w atmosferze, i dlatego podkreśla znaczenie przyspieszenia redukcji jego emisji; z niepokojem zauważa ustalenia zawarte w sprawozdaniu Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) z 2025 r., w którym podkreślono dalszy wzrost emisji metanu, słabe wdrażanie globalnego zobowiązania dotyczącego metanu oraz fakt, że państwa znacznie zaniżają poziom emisji metanu w sektorze energetycznym – według szacunków MAE emisje są o około 80 % wyższe niż łączna wielkość zgłaszana przez rządy; przypomina, że emisje metanu z sektora energetycznego należą do kategorii emisji, których ograniczenie jest najłatwiejsze i najbardziej korzystne ekonomicznie w skali globalnej; wzywa UE do wsparcia utworzenia klubu nabywców zaangażowanych w redukcję emisji metanu, wspólnie z innymi głównymi importerami paliw kopalnych, wzorowanego na First Movers Coalition, który przyjąłby wspólną maksymalną wartość intensywności metanu, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1787, a tym samym przyczyniłby się do przyspieszenia globalnej redukcji emisji metanu;

77. przypomina o przyjętym rozporządzeniu (UE) 2024/1787 w sprawie redukcji emisji metanu w sektorze energetycznym, które od 1 stycznia 2027 r. będzie miało zastosowanie również do unijnych importerów ropy naftowej, gazu ziemnego i węgla; podkreśla kluczową rolę tego rozporządzenia oraz jego wdrażania w stymulowaniu redukcji emisji metanu w górnym łańcuchu dostaw, budowaniu zaufania inwestorów i ustanawianiu globalnych

standardów;

78. z niepokojem zauważa, że sektor transportu jest jedynym sektorem, w którym emisje na poziomie UE wzrosły od 1990 r. i że do osiągnięcia celów klimatycznych UE potrzebna będzie bardziej znacząca redukcja; podkreśla znaczenie dalszych środków wspierających elektryfikację transportu drogowego jako sposobu na ograniczenie emisji z transportu drogowego, w połączeniu z dalszymi środkami wspierającymi przesunięcie międzygałęziowe, transport intermodalny i ogólnie transport publiczny; wzywa Komisję do włączenia emisji z transportu międzynarodowego do wkładów ustalonych na poziomie krajowym; wyraża zaniepokojenie faktem, że sprawozdanie oceniające Komisji z 2025 r. dotyczące KPEiK wykazało, iż niektóre państwa członkowskie nadal utrzymują systemy wsparcia dla pojazdów napędzanych paliwami kopalnymi, i wzywa te państwa do ich stopniowego wycofywania;

79. ponownie wzywa Komisję, by zapewniła sprawiedliwość społeczną środków dekarbonizacji transportu, w tym poprzez włączenie emisji z superjachtów, prywatnych samolotów odrzutowych i odrzutowców biznesowych do polityki klimatycznej UE; ponownie wzywa wszystkie strony, w tym państwa członkowskie UE, do podjęcia środków, które będą zniechęcać do korzystania z prywatnych samolotów odrzutowych; podkreśla nieproporcjonalny wpływ na klimat prywatnych samolotów odrzutowych, które zanieczyszczają nawet 14 razy bardziej niż loty komercyjne (w przeliczeniu na pasażera); podkreśla, jak ważne jest dawanie dobrego przykładu, i wzywa wszystkich uczestników COP30, w tym przedstawicieli instytucji UE, by na miejsce konferencji dotarli najmniej zanieczyszczającym środkiem transportu, a nie prywatnym samolotem odrzutowym[30];

80. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione na szczeblu międzynarodowym w zakresie wprowadzenia podatku od dwutlenku węgla w żegludze międzynarodowej; uważa jednak, że wciąż istnieje luka między porozumieniem osiągniętym przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) a długoterminowymi celami wyznaczonymi przez tę organizację; podkreśla w tym kontekście znaczenie unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS), który ma stopniowe zastosowanie do ruchu morskiego od 2025 r.;

81. wzywa Komisję do przedstawienia Parlamentowi sprawozdania, po formalnym przyjęciu przez IMO środków dekarbonizacji na 83. sesji Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego (MEPC 83), oceniającego ich ogólną integralność środowiskową oraz wkład w realizację celów porozumienia paryskiego, a także zawierającego porównanie

---

30 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 listopada 2024 r. w sprawie Konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu 2024 (COP29) w Baku, Azerbejdżan (Dz.U. C, C/2025/808, 11.2.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/808/oj).

poziomu integralności środowiskowej przewidzianego w przepisach dotyczących EU ETS;

82. z zadowoleniem przyjmuje analizę[31] opublikowaną przez Komisję 18 marca 2025 r., z której wynika, że nie ma dowodów na wzrost wykorzystania mniejszych statków, nieobjętych zakresem EU ETS, ani na stosowanie przeładunków „burta w burtę” jako sposobu na obejście niedawnego rozszerzenia EU ETS na transport morski; przypomina o klauzuli przeglądowej dotyczącej EU ETS w 2026 r., która przewiduje możliwość rozszerzenia zakresu systemu na mniejsze statki, w tym statki morskie o pojemności brutto od 400 do 5 000 ton;

83. zauważa, że w 2020 sektor rolny odpowiadał za 10–12 % światowych emisji antropogenicznych i 11 % całkowitych emisji w UE; uznaje znaczny potencjał redukcji emisji gazów cieplarnianych w sektorze rolnym; zwraca uwagę, że rolnicy i sektor rolny są szczególnie narażeni na zmianę klimatu, która stwarza znaczne zagrożenie dla bezpieczeństwa żywnościowego na całym świecie; podkreśla, że strategie polityczne na rzecz redukcji emisji w sektorze rolnym powinny dołożyć przede wszystkim zagwarantować bezpieczeństwo żywnościowe; akcentuje konieczność wdrożenia ram polityki, które zachęcają do stosowania zrównoważonych metod rolnictwa i wspierają rolników, zwłaszcza małe gospodarstwa rolne, w przechodzeniu na odporne praktyki oraz nagradzają rolników, którzy wspierają działania łagodzące i chronią różnorodność biologiczną; podkreśla korzyści dla środowiska wynikające z ponownego nawadniania osuszonych torfowisk oraz inne środki promujące różnorodność biologiczną w gospodarstwach, zdrowie gleby i jakość wody, przyczyniających się jednocześnie do łagodzenia zmiany klimatu i przystosowania się do niej;

84. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że według Banku Światowego 28 % światowych emisji jest obecnie objętych systemem ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych[32]; ubolewa jednak, że zarówno zasięg tego systemu, jak i średnie poziomy opłat są nadal zdecydowanie zbyt niskie, aby osiągnąć cele określone w porozumieniu paryskim; podkreśla, że nakładanie opłat za emisję gazów cieplarnianych generuje dochody, które należy wykorzystywać na działania w dziedzinie klimatu i sprawiedliwą transformację;

85. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Brazylia wprowadza system handlu uprawnieniami do emisji oraz że szereg partnerów handlowych UE wprowadziło lub planuje wprowadzić mechanizm handlu uprawnieniami do emisji lub inne mechanizmy ustalania opłat

---

31 COM(2025)0110.

32 Bank Światowy, „State and Trends of Carbon Pricing 2025” [Sytuacja i trendy w zakresie ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych w 2024 r.], Bank Światowy, Waszyngton, maj 2025 r.

za emisję gazów cieplarnianych, między innymi w odpowiedzi na wprowadzenie CBAM; wzywa Komisję, by dalej zachęcała inne strony do wprowadzania lub ulepszania mechanizmów ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych i wspierała je w tym oraz by zbadała powiązania i inne formy współpracy z istniejącymi mechanizmami ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych poza UE; w związku z tym wzywa Komisję, aby zagwarantowała, że wszelkie powiązania z EU ETS będą nadal wnosić dodatkowy i trwały wkład w łagodzenie skutków i nie podważą wewnętrznych zobowiązań Unii dotyczących emisji gazów cieplarnianych;

86. zwraca uwagę, że w globalnym przeglądzie podkreślono znaczenie przejścia na zrównoważony styl życia oraz na zrównoważone wzorce konsumpcji i produkcji, w tym poprzez gospodarkę o bardziej zamkniętym obiegu; podkreśla potrzebę wzmożenia wysiłków na rzecz rozwoju i poprawy unijnej gospodarki o obiegu zamkniętym; wzywa Komisję do zaproponowania w możliwie najszybszym terminie po przeprowadzeniu oceny skutków celu na 2030 r. dotyczącego śladu materiałowego i konsumpcyjnego UE, zgodnie z zobowiązaniem w ramach 8. unijnego programu działań w zakresie środowiska;

87. podkreśla, że należy zająć się wpływem na klimat i środowisko sektora włókienniczego, który odpowiada za około 8–10 % światowych emisji gazów cieplarnianych i znaczne zużycie zasobów, zwłaszcza wody i energii; przypomina, że przemysł włókienniczy powinien odegrać istotną rolę, jeśli chodzi o zwrot w kierunku gospodarki o obiegu zamkniętym i sprostanie wyzwaniom związanym z kwestiami zapobiegania powstawaniu odpadów, gospodarowania odpadami, usuwania mikrodrobin plastiku, zużycia wody, nadprodukcji, praktyk ultraszybkiej i szybkiej mody, ogólnej trwałości i nietoksyczności procesu produkcji oraz możliwości recyklingu w sektorze włókienniczym; podkreśla w tym kontekście znaczenie niedawnej zmiany unijnej dyrektywy ramowej w sprawie odpadów; akcentuje potrzebę pilnej poprawy standardów praw człowieka w całym łańcuchu wartości w sektorze włókienniczym;

88. podkreśla wpływ zmiany klimatu na sektor turystyki, zarówno jako sektor przyczyniający się do zagrożeń, jak i podatny na nie, a także potrzebę adaptacji ośrodków turystycznych do zagrożeń klimatycznych i rozwoju turystyki odpornej na zmianę klimatu; apeluje o promowanie przejścia na bardziej zrównoważoną turystykę z ekologicznie odpowiedzialnymi i niskoemisyjnymi praktykami;

89. odnotowuje coraz większe naukowe i polityczne zainteresowanie zarządzaniem promieniowaniem słonecznym (SRM) – sugerowanym zbiorem technik z zakresu inżynierii klimatycznej, takich jak rozpylanie aerozolu w stratosferze, mającym umożliwić sztuczne odbijanie światła słonecznego i chłodzenie planety; podkreśla, że SRM w żaden sposób nie eliminuje podstawowych przyczyn zmiany

klimatu, że nie ma pewności naukowej co do jego skutków i że zagraża ono stabilności klimatycznej i geopolitycznej, potencjalnie w sposób katastrofalny; przypomina, że rezolucja ONZ w sprawie globalnego zarządzania została zablokowana; podkreśla, że wobec braku solidnych dowodów naukowych dotyczących bezpieczeństwa, skuteczności i zarządzania we wszelkich działaniach w zakresie inżynierii klimatycznej trzeba kierować się zasadą ostrożności;

90. przypomina zalecenia Grupy Głównych Doradców Naukowych Komisji opublikowane w grudniu 2024 r. i w związku z tym wzywa Komisję do podjęcia aktywnych działań w negocjacjach dotyczących globalnych ram SRM w oparciu o zdecydowane stanowisko dotyczące niestosowania tej technologii oraz do wzmocnienia zdolności wykrywania i określenia ilościowego wszelkich przypadków niezgłoszonego stosowania SRM; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do uzgodnienia ogólnounijnego moratorium na stosowanie SRM oraz do dopilnowania, by wszelkie potencjalne publiczne finansowanie odpowiedzialnych badań naukowych i kompleksowych międzynarodowych ocen ryzyka, potencjalnych skutków i oddziaływań tej technologii nie zastępowało finansowania publicznego badań nad łagodzeniem zmiany klimatu i przystosowaniem się do niej;

Zmiana klimatu a aspekt płci

91. podkreśla znaczenie perspektywy płci i włączającego podejścia w procesie UNFCCC, w tym w programie prac na rzecz sprawiedliwej transformacji; wzywa wszystkie strony, w tym UE i jej państwa członkowskie, do wzmożenia wysiłków na rzecz uwzględnienia równouprawnienia płci w swoich zmienionych ustalonych na poziomie krajowym wkładach, w krajowych planach adaptacji oraz w polityce klimatycznej i środowiskowej, w szczególności w strategiach politycznych związanych z łagodzeniem zmiany klimatu, przystosowaniem się do niej oraz stratami i szkodami; podkreśla potrzebę podjęcia przez wszystkie strony, w tym UE i jej państwa członkowskie, bardziej konkretnych działań w celu realizacji zobowiązań wynikających z nowego planu działania w sprawie równości płci uzgodnionego na COP25; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz osiągnięcia celów ustanowionych w trzecim unijnym planie działania w sprawie równości płci;

92. apeluje o opracowanie nowego, ambitnego planu działania w sprawie równości płci przed COP30, który będzie intersekcjonalny, inkluzywny, wymierny, oparty na prawach człowieka i spójny we wszystkich obszarach działań w dziedzinie klimatu; wzywa strony do dopilnowania, aby finansowanie działań związanych z klimatem uwzględniało kwestie płci, a plan działania w zakresie równości płci zawierał odpowiedni i specjalny plan finansowania; wzywa wszystkie strony do poparcia przyjęcia nowego planu działania w sprawie

równości płci podczas COP30;

93. ponownie podkreśla, że zdolności przystosowawcze i podatność na zagrożenia różnią się w zależności od płci, wieku, umiejętności, rasy i zawodu; apeluje zatem do wszystkich stron, aby oceniły, uwzględniły i priorytetowo potraktowały potrzeby słabszych grup społecznych w krajowych planach adaptacji, komunikatach w sprawie adaptacji i ustalonych na poziomie krajowym wkładach;

94. uznaje nieproporcjonalny wpływ zmiany klimatu na kobiety i dziewczęta, pogłębiający istniejące nierówności płci i stwarzający wyjątkowe zagrożenia dla ich źródeł utrzymania, zdrowia i bezpieczeństwa; ponownie podkreśla potrzebę przyspieszenia działań na rzecz ukierunkowanego na aspekt płci ograniczania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi, a zatem na rzecz ukierunkowanego na aspekt płci wdrażania ram z Sendai; apeluje o dalsze działania na rzecz priorytetowego traktowania i uwzględniania płci w ramach gotowości na wypadek klęsk żywiołowych, w szczególności przez wykorzystanie zbiorów zdezagregowanych danych na temat zmniejszania ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi;

95. jest zdania, że należy poprawić i ułatwić dostęp kobiet do włączającego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, przy czym podkreśla, że kobiety mają nieproporcjonalnie mniejszy dostęp do środków finansowych na projekty w zakresie przystosowywania się do zmiany klimatu i łagodzenia jej skutków; wzywa UE i jej państwa członkowskie, by przedstawiały sprawozdania na temat ukierunkowania na aspekt płci ich wkładów na rzecz finansowania działań związanych ze zmianą klimatu oraz by zwiększały spójność między wsparciem w zakresie płci i w zakresie klimatu za pomocą instrumentów działań zewnętrznych i Europejskiego Banku Inwestycyjnego;

96. przypomina, jak ważne jest, by więcej kobiet brało udział w podejmowaniu decyzji w kontekście dyplomacji klimatycznej, w tym by zwiększono ich liczbę w delegacjach na COP i wśród kierownictwa na wszystkich szczeblach działań w dziedzinie klimatu; wzywa wszystkie strony, aby dążyły do osiągnięcia parytetu płci w swoich delegacjach i na wszystkich poziomach podejmowania decyzji i negocjacji w sprawie zmiany klimatu; wzywa wszystkie strony, aby wyznaczyły krajowe punkty kontaktowe d równouprawnienia płci i zmiany klimatu oraz zwiększyły ich zasoby i zapewniły im więcej szkoleń i wsparcia, w tym w UE;

Udział zainteresowanych stron w COP30

97. przypomina o znaczeniu pełnego udziału wszystkich stron w procesach decyzyjnych w ramach UNFCCC w duchu lojalnej współpracy i uznaje, że ochrona przestrzeni dla społeczeństwa

obywatelskiego oraz podmiotów na szczeblu lokalnym i regionalnym do działania i uczestniczenia w zarządzaniu klimatem ma zasadnicze znaczenie w kontekście odpowiedzialności i przejrzystości; przyznaje, że istnieje wiele barier utrudniających udział organizacji społeczeństwa obywatelskiego w COP; podkreśla, że społeczeństwo obywatelskie oraz podmioty lokalne i regionalne odgrywają kluczową rolę w przyspieszaniu wdrażania ustalonych na poziomie krajowym wkładów dzięki dopilnowaniu, aby działania były skuteczne oraz dostosowane do potrzeb lokalnych i potrzeb społeczności;

98. wzywa prezydencję COP30 i przyszłe prezydencje, aby w większym stopniu umożliwiły udział krajów rozwijających się i delegatów z krajów najsłabiej rozwiniętych oraz aby przeznaczyły na ten cel dodatkowe środki; zachęca strony do włączenia młodych ludzi do swoich delegacji, aby przyszłe pokolenia mogły aktywnie uczestniczyć w kształtowaniu decyzji mających wpływ na ich przyszłość; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie roli Młodzieżowego Lidera Działań Klimatycznych [Youth Climate Champion] podczas COP28 jako krok w stronę mocniejszego włączenia młodych ludzi w proces UNFCCC; wzywa COP30 do zinstytucjonalizowania rzeczowego udziału dzieci i osób młodych, np. poprzez mechanizmy zorganizowanego dialogu oraz oficjalną reprezentację; apeluje o częstsze korzystanie z wirtualnych platform na COP w celu zwiększenia globalnej inkluzywności i udziału delegatów i delegatek oraz przedstawicieli i przedstawicielek społeczeństwa obywatelskiego;

99. domaga się, aby organizatorzy COP dopilnowali, aby prawa człowieka, podstawowe wolności, w tym wolność wypowiedzi, pełne i nieograniczone uczestnictwo obywateli i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym prawo do pokojowego zgromadzania się i zrzeszania się, oraz równy dostęp do tej i przyszłych konferencji COP były w pełni zapisane i zagwarantowane w porozumieniu z państwem przyjmującym, a także podane do wiadomości publicznej jak najszybciej po podpisaniu; wzywa sekretariat UNFCCC do monitorowania, czy kryteria dotyczące praw człowieka są przestrzegane, i podejmowania działań w przypadku ich naruszenia, w tym poprzez przeniesienie konferencji w inne miejsce;

100. uważa, że przy wyborze miasta gospodarza przyszłych posiedzeń COP należy uwzględniać zestaw wcześniej określonych warunków, w tym zdolności logistyczne i organizacyjne, bezpieczeństwo oraz ochronę, a także środowiskowe, gospodarcze i społeczne skutki organizacji wydarzenia; podkreśla znaczenie zrównoważonej organizacji COP30; ubolewa nad wszelkimi negatywnymi skutkami COP30 dla lokalnego ekosystemu i lokalnej społeczności Belém; apeluje o zastosowanie środków zapobiegawczych w celu ograniczenia tych zagrożeń;

Konflikt interesów, przejrzystość i uczciwość

101. wyraża zaniepokojenie faktem, że akredytowanymi uczestnikami konferencji COP29 było ponad 1 770 lobbystów z branży paliw kopalnych; wzywa UNFCCC i strony do ochrony procesu decyzyjnego ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu przed interesami sprzecznymi z celem porozumienia paryskiego; wzywa UNFCCC do przyjęcia roli lidera i zaproponowania ambitnych ram rozliczalności, które chroniłyby prace UNFCCC przed nadmiernym wpływem, w oparciu o model zawarty w Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu w odniesieniu do przemysłu tytoniowego; wzywa wszystkie strony do uzgodnienia w ramach porozumienia definicji „konfliktów interesów” w celu zapewnienia bardziej rygorystycznych wymogów dotyczących ujawniania informacji;

102. apeluje o uzależnienie akredytacji obserwatorów od złożenia w publicznie dostępnym rejestrze UNFCCC formalnego oświadczenia o reprezentowanych interesach, aby zwiększyć przejrzystość wpływu na konferencję COP;

103. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja nie udzieliła akredytacji lobbystom reprezentującym branżę paliw kopalnych na udział w konferencji COP29, i nawołuje do kontynuowania tej praktyki; ubolewa, że państwa członkowskie UE akredytowały 113 lobbystów zajmujących się paliwami kopalnymi do udziału w COP29, i wzywa wszystkie państwa członkowskie, aby powstrzymały się od udzielania akredytacji lobbystom zajmującym się paliwami kopalnymi na COP30 ani na żadną przyszłą konferencję COP;

Przemysł, MŚP i konkurencyjność

104. uważa COP30 za kluczowy kamień milowy dziesięć lat po podpisaniu porozumienia paryskiego i podkreśla, że walka ze zmianą klimatu powinna być silnym motorem wzrostu gospodarczego, ograniczać ubóstwo energetyczne oraz zwiększać odporność, zrównoważony rozwój i konkurencyjność przemysłu oraz małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP); wzywa osoby odpowiedzialne za kształtowanie polityki wszystkich stron konwencji do wdrożenia ambitnych, terminowych i ukierunkowanych działań w stabilnych, przewidywalnych i sprzyjających zmianom ramach przejściowych, zgodnie z zasadą wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności;

105. podkreśla, że dobrze zaprojektowane i możliwe do wdrożenia wspomagające strategie polityczne mogą sprawić, że cele w zakresie dekarbonizacji i klimatu będą szły w parze z rozwojem przemysłowym, tworzeniem miejsc pracy i innowacjami; przypomina, że inwestycje w zrównoważone i czyste technologie przyczyniają się do realizacji celów środowiskowych, gospodarczych i społecznych;

106. uważa, że niezwykle ważne jest, aby UE zapewniła sprawiedliwą transformację w kierunku neutralności klimatycznej do 2050 r.,

utrzymała poparcie społeczne dla działań w dziedzinie klimatu i dawała przykład, co powinno zapewnić jej przewagę jako pionierowi w obszarze czystych technologii i zrównoważonego przemysłu; apeluje o podjęcie zdecydowanych i ukierunkowanych działań w celu ochrony przemysłu UE przed ryzykiem ucieczki emisji gazów cieplarnianych i nieuczciwą konkurencją globalną, przy jednoczesnym zapewnieniu równych warunków działania na całym świecie; podkreśla pilną potrzebę rozwiązania problemu utrzymujących się wysokich cen energii, które osłabiają konkurencyjność przemysłu UE, m.in. poprzez inwestycje w czystą i odnawialną energię, efektywność energetyczną, sieci energetyczne i elastyczność;

107. przyznaje, że cel UE polegający na osiągnięciu neutralności klimatycznej do 2050 r. przy jednoczesnym zwiększeniu jej konkurencyjności oznacza głęboką transformację przemysłową, która wymaga ogromnych i ukierunkowanych inwestycji publicznych i prywatnych dostosowanych do różnych warunków panujących w państwach członkowskich i branżach oraz zwiększenia wsparcia dla czystych technologii, innowacji, umiejętności i infrastruktury; zaznacza, że inwestycje w przemysłowe łańcuchy wartości czystych technologii mają również kluczowe znaczenie dla reindustrializacji UE i zwiększenia autonomii strategicznej;

108. domaga się wsparcia dla przedsiębiorstw przemysłowych UE, w tym MŚP i małych spółek o średniej kapitalizacji, tak aby w dążeniu do dekarbonizacji i transformacji w kierunku gospodarki zeroemisyjnej zachowały one globalną pozycję lidera; podkreśla potrzebę zapewnienia skutecznych rozwiązań wspierających je w tej fazie transformacji, aby wzmocnić ich zdolność do innowacji i zapewnić konkurencyjność, zapewnić im przewidywalne i uproszczone procedury administracyjne, na przykład procesy wydawania pozwoleń online i dostęp do finansowania, oraz ułatwić im udział w zamówieniach publicznych;

109. apeluje o przyspieszenie dekarbonizacji przy jednoczesnym wzmocnieniu konkurencyjności; z zadowoleniem przyjmuje akt w sprawie przemysłu neutralnego emisyjnie[33], Pakt dla czystego przemysłu[34] oraz Plan działania na rzecz przystępnej cenowo energii[35] jako kluczowe kroki w kierunku odpornej i neutralnej dla klimatu gospodarki, a także przyszły akt w sprawie przyspieszenia dekarbonizacji przemysłu; z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie unijnego funduszu innowacji, który wspiera upowszechnianie nowych

---

33 Komunikat Komisji z 26 lutego 2025 r. pt. „Pakt dla czystego przemysłu – wspólny plan działania na rzecz konkurencyjności i dekarbonizacji” (COM(2025)0085).

34 Tamże.

35 Komunikat Komisji z 26 lutego 2025 r. pt. „Plan działania na rzecz przystępnej cenowo energii” (COM(2025)0079).

innowacji i technologii w Europie mających na celu dekarbonizację i rozwój łańcucha dostaw;

110. popiera zarządzanie emisjami dwutlenku węgla jako jeden ze środków ograniczających emisje przemysłowe i podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywa wychwytywanie, składowanie i utylizacja dwutlenku węgla w dekarbonizacji sektorów, z których emisje trudno zredukować, oraz w wytwarzaniu produktów niskoemisyjnych, w tym wodoru niskoemisyjnego; przypomina o strategii zarządzania emisjami dwutlenku węgla w przemyśle[36] mającej na celu rozszerzenie zakresu wychwytywania, składowania, wykorzystywania i usuwanie CO_2; z zadowoleniem przyjmuje postępy w tworzeniu globalnego rynku emisji dwutlenku węgla, który powinien przyczynić się do dekarbonizacji przemysłu w skali globalnej i zapewnić równe warunki działania dla przedsiębiorstw na całym świecie; przypomina w tym kontekście swoje stanowisko w sprawie EU ETS i CBAM[37], a także z zadowoleniem przyjmuje proponowane uproszczenie CBAM w pierwszym pakiecie zbiorczym jako ważny krok w kierunku dalszego zwiększenia skuteczności tego mechanizmu w przeciwdziałaniu ucieczce emisji gazów cieplarnianych oraz nawołuje do opracowania praktycznego rozwiązania w zakresie wywozu, aby zaradzić ryzyku ucieczki emisji w przypadku towarów objętych CBAM wywożonych z UE do państw trzecich;

111. apeluje o poprawę dostępu europejskich przedsiębiorstw przemysłowych do finansowania na rzecz dekarbonizacji zgodnie z porozumieniem paryskim; podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiednich zasobów finansowych na wsparcie dekarbonizacji w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, w tym za pośrednictwem specjalnych instrumentów finansowania, które skutecznie zaspokoją potrzeby finansowe europejskiego przemysłu;

112. uznaje zasadniczą rolę MŚP oraz małych spółek o średniej kapitalizacji, w szczególności mikroprzedsiębiorstw i przedsiębiorstw typu start-up, które stymulują zatrudnienie, innowacje i wzrost gospodarczy oraz je tworzą, a także stoją na czele transformacji cyfrowej i ekologicznej dzięki innowacjom i nowatorskim rozwiązaniom technologicznym; podkreśla potrzebę wprowadzenia przewidywalnych zasad i lepszego dostępu do finansowania w tym zakresie;

113. kładzie nacisk na potrzebę zapewnienia wszystkim stronom stałego,

---

36 Komunikat Komisji z 6 lutego 2024 r. pt. „W kierunku ambitnego przemysłowego zarządzania emisjami dwutlenku węgla w UE” (COM(2024)0062).

37 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 kwietnia 2025 r. w sprawie sektorów energochłonnych (Dz.U. C, C/2025/4369, 9.9.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/4369/oj); rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2025 r. w sprawie Paktu dla czystego przemysłu, teksty przyjęte, P10_TA(2025)0137.

bezpiecznego i konkurencyjnego dostępu do surowców krytycznych, w tym surowców wtórnych; z zadowoleniem przyjmuje akt w sprawie surowców krytycznych[38] oraz zamiar przedstawienia przez Komisję wniosku dotyczącego nowego aktu w sprawie gospodarki o obiegu zamkniętym i apeluje o dywersyfikację łańcuchów dostaw zgodnie z normami UE; uważa, że potrzebne są przewidywalne ramy regulacyjne, które umożliwią stosowanie modeli biznesowych opartych na obiegu zamkniętym, w szczególności tych opartych na zapobieganiu powstawaniu odpadów, ponownym wykorzystaniu i wysokiej jakości recyklingu, aby zapewnić dostęp do surowców krytycznych;

114. zwraca uwagę na pilną potrzebę podnoszenia kwalifikacji pracowników poprzez inwestycje w nauki przyrodnicze, technologię, inżynierię i matematykę (STEM) oraz akademie umiejętności przemysłu neutralnego emisyjnie, aby wyeliminować niedobór siły roboczej i kwalifikacji w procesie dekarbonizacji europejskiego przemysłu; nawołuje do współpracy z partnerami społecznymi w celu wyeliminowania niedoboru kwalifikacji i zaspokojenia przyszłego zapotrzebowania na siłę roboczą w dziedzinie czystych technologii;

Polityka energetyczna

115. podkreśla, jak ważne jest jak najszybsze wycofanie paliw kopalnych, a przy tym przypomina o potrzebie opracowania środków zapewniających dostawy gazu po obniżonych kosztach dla sektorów, które w perspektywie krótko- i średnioterminowej nie mogą w znacznym stopniu polegać na elektryfikacji; zauważa, że w dążeniu do osiągnięcia globalnego konsensusu w sprawie takiego wycofania podczas COP30 UE powinna nadal zmniejszać swoją zależność od paliw kopalnych, zwiększać różnorodność dostawców energii oraz rozwijać energooszczędną i zdekarbonizowaną gospodarkę, aby zwiększyć swoje bezpieczeństwo energetyczne i konkurencyjność przemysłową oraz zapewnić gospodarstwom domowym i przedsiębiorstwom dostęp do przystępnej cenowo energii; wzywa UE do pilnego zaprzestania importu rosyjskich paliw kopalnych, w tym gazu ziemnego, które służą Rosji do finansowania wojny napastniczej przeciwko Ukrainie; w tym względzie z zadowoleniem przyjmuje przejęty niedawno plan działania REPowerEU dotyczący zaprzestania importu rosyjskiej energii[39]; wzywa państwa grupy G-7, by dały przykład wzorcowej transformacji energetycznej; apeluje do wszystkich stron, aby zdekarbonizowały swoje systemy energetyczne

---

38 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj).

39 Komunikat Komisji z 12 maja 2025 r. „Plan działania na rzecz zakończenia importu energii z Rosji” (COM(2025)0440).

i wstrzymały wszelkie nowe inwestycje w wydobycie paliw kopalnych;

116. zwraca uwagę na niewykorzystany potencjał energii geotermalnej w realizacji celów porozumienia paryskiego i polityki energetycznej UE, w szczególności w zakresie ogrzewania i ciepła przemysłowego; apeluje o dzielenie się najlepszymi praktykami, innowacjami i technologiami;

117. przypomina o kluczowych wynikach pierwszego globalnego przeglądu w ramach konsensusu z ZEA podczas COP28, w tym dotyczących potrojenia udziału energii odnawialnej i podwojenia efektywności energetycznej do 2030 r., a także przyspieszenia inwestycji w czystą energię; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rok 2023 był rekordowy pod względem wzrostu mocy energii odnawialnej[40], i zachęca do ciągłego monitorowania i śledzenia postępów, zarówno na szczeblu UE, jak i globalnym; z niepokojem zauważa, że obecne trendy inwestycyjne nie odpowiadają poziomom niezbędnym do osiągnięcia tych celów na świecie[41], i podkreśla, że wypełnienie tej luki wymaga działań politycznych i silniejszej koordynacji między sektorem publicznym a prywatnym;

118. podkreśla znaczenie globalnej redukcji emisji metanu w łańcuchach dostaw paliw kopalnych podczas przechodzenia na systemy czystej energii w celu osiągnięcia globalnego poziomu redukcji emisji metanu o 75 % do 2030 r., zgodnie ze scenariuszem neutralności emisyjnej MAE do 2050 r.; wzywa sygnatariuszy globalnego zobowiązania dotyczącego metanu do wzmożenia wysiłków, ponieważ obecne tempo redukcji pozostaje niewystarczające[42], a globalna emisja nadal przekracza 120 mln ton metrycznych rocznie; z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz partnerstwa w zakresie redukcji emisji metanu, przedstawiony przez Komisję podczas konferencji COP29, i nawołuje do jego szybkiego wdrożenia, w tym poprzez zaprezentowanie udanych przykładów podczas konferencji COP30;

119. popiera globalny cel zwiększenia zdolności magazynowania energii sześciokrotnie do 1 500 GW do 2030 r. oraz, w szerszym ujęciu, zwiększenia elastyczności systemu zgodnie z celami grupy G-7; podkreśla potrzebę innowacji w zakresie technologii ograniczających emisje gazów cieplarnianych; ostrzega, że zmiana klimatu zakłóca funkcjonowanie systemów energetycznych, w tym wydajność

---

40 MAE, „Renewables” [Odnawialne źródła energii], https://www.iea.org/energy-system/renewables#tracking.

41 MAE, *World Energy Investment 2024: Overview and key findings* [Światowe inwestycje energetyczne w 2024 r.: przegląd i najważniejsze wnioski], 2024.

42 MAE, „Tracking pledges, targets and action” [Monitorowanie zobowiązań, celów i działań], https://www.iea.org/reports/global-methane-tracker-2024/tracking-pledges-targets-and-action.

elektrowni wodnych i cieplnych; akcentuje potrzebę zwiększenia elastyczności i możliwości magazynowania energii niepochodzącej z paliw kopalnych w celu lepszej integracji odnawialnych źródeł energii i lepszego zarządzania nimi;

120. zwraca uwagę na gruntowną zmianę unijnego prawodawstwa w dziedzinie energii w ramach pakietu „Gotowi na 55”, w którym dostosowano przepisy do podwyższonego celu UE w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 55 % do 2030 r., aby osiągnąć neutralność klimatyczną najpóźniej do 2050 r., i który należy teraz skutecznie wdrożyć; uważa, że pozostałe strony powinny podjąć podobne i odpowiednie działania;

121. akcentuje rolę czystej energii i odnawialnych źródeł energii, efektywności energetycznej i dywersyfikacji systemów w osiąganiu neutralności klimatycznej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje niedawną reformę struktury rynku energii elektrycznej w UE[43], której celem jest zwiększenie produkcji energii ze źródeł odnawialnych oraz wzmocnienie pozycji i ochrona konsumentów; uważa, że konieczne są dalsze działania w celu wdrożenia zasad dotyczących struktury rynku energii elektrycznej; podkreśla konieczność przyjęcia pragmatycznych, jasnych i sprzyjających warunków dla rozwoju niskoemisyjnego i odnawialnego wodoru, aby przyspieszyć transformację energetyczną, szczególnie w sektorach, z których emisje trudno zredukować;

122. przypomina, że UE zobowiązała się przestrzegać zasady „efektywność energetyczna przede wszystkim”, która uwzględnia oszczędność kosztową, efektywność systemu, zdolność magazynowania, elastyczność popytu i bezpieczeństwo dostaw; podkreśla jej rolę w ograniczaniu emisji, obniżaniu rachunków za energię, poprawie bezpieczeństwa energetycznego i ochronie odbiorców wrażliwych;

123. zaznacza, że potrzebne są zakrojone na szeroką skalę inwestycje publiczne i prywatne w sieć energetyczną UE i powiązaną infrastrukturę, aby umożliwić ich modernizację, w tym cyfryzację i rozbudowę, m.in. połączeń transgranicznych, oraz dalszą elastyczną integrację czystych i odnawialnych źródeł energii, środków zwiększających efektywność energetyczną i rozwiązań w zakresie magazynowania energii, aby zapewnić obywatelom UE i przemysłowi czystą, wystarczającą, bezpieczną i przystępną cenowo energię; podkreśla w szczególności konieczność modernizacji sieci energetycznej UE w przyszłym pakiecie dotyczącym europejskich

---

43 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1711 z dnia 13 czerwca 2024 r. zmieniająca dyrektywy (UE) 2018/2001 i (UE) 2019/944 w odniesieniu do poprawy struktury unijnego rynku energii elektrycznej (Dz.U. L, 2024/1711, 26.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1711/oj).

sieci energetycznych;

124. podkreśla potrzebę globalnej koordynacji z krajami rozwijającymi się i krajami najsłabiej rozwiniętymi oraz wsparcia dla tych krajów w celu osiągnięcia zerowej emisji netto i budowania zdolności poprzez współpracę transgraniczną w dziedzinie kształtowania polityki oraz transferu nauki i technologii;

125. podkreśla, że należy promować partnerstwa z godnymi zaufania państwami trzecimi w zakresie zewnętrznego wymiaru polityki energetycznej; odnotowuje starania UE na rzecz budowania sojuszy energetycznych w perspektywie zrównoważonego rozwoju, w tym przez uwzględnienie interesów ich mieszkańców i społeczności lokalnych;

126. odnotowuje deklarację[44] o potrojeniu mocy wytwórczej energii jądrowej do 2050 r., która została ogłoszona podczas COP28 i podpisana podczas COP29 przez 31 krajów, w tym 12 państw członkowskich UE i Ukrainę; przypomina w tym kontekście o utworzeniu sojuszu jądrowego zaproponowanego przez kilka państw członkowskich UE oraz o europejskim sojuszu przemysłowym na rzecz małych reaktorów modułowych;

127. zwraca uwagę na kluczową rolę społeczności lokalnych i obywateli w sprawiedliwej i sprzyjającej włączeniu społecznemu transformacji energetycznej; podkreśla znaczenie ram prawnych UE umożliwiających tworzenie wspólnot energetycznych oraz ich potencjał jako modelu dla partnerów międzynarodowych;

Badania naukowe, innowacje, technologie cyfrowe i polityka kosmiczna

128. uznaje ważną rolę programu Copernicus i unijnego centrum wiedzy w zakresie obserwacji Ziemi w działaniach na rzecz klimatu i obserwacji klimatu; podkreśla znaczenie monitorowania satelitarnego dla polityki klimatycznej, w tym śledzenia emisji metanu, lasów i pochłaniaczy dwutlenku węgla; nawołuje do wspólnych badań nad technologiami kosmicznymi i klimatycznymi, silniejszych partnerstw publiczno-prywatnych oraz zwiększonych inwestycji w gospodarkę kosmiczną UE w celu osiągnięcia autonomii strategicznej;

129. podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają badania naukowe i innowacje w realizacji celów porozumienia paryskiego i Zielonego Ładu; ubolewa, że UE nadal nie osiągnęła celu, jakim jest przeznaczenie 3 % PKB na inwestycje w badania i rozwój, i apeluje o opracowanie strategii mających na celu pobudzenie badań i rozwoju

---

44 Deklaracja o potrojeniu mocy wytwórczej energii jądrowej, grudzień 2023 r.

w przemyśle;

130. z zadowoleniem przyjmuje rolę programu „Horyzont Europa” i jego partnerstw, takich jak wspólne przedsięwzięcia oraz wspólnoty wiedzy i innowacji Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii, w pobudzaniu współpracy publiczno-prywatnej na rzecz neutralności klimatycznej, zapewniającej zrównoważone, dostępne i przystępne cenowo innowacje;

131. podkreśla, że UE musi współpracować w badaniach naukowych skoncentrowanych na technologii, przemyśle i innowacyjnej nauce, które pomagają wnieść istotny wkład w realizację porozumienia paryskiego, oraz wzywa do szybkiego przedstawienia nowej strategii na rzecz europejskich nauk biologicznych oraz przeglądu strategii dotyczącej biogospodarki; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę „Wybierz naukę. Wybierz Europę”, która przyczynia się do poprawy możliwości finansowania badań naukowych w UE; apeluje do Komisji, aby wspierała strategiczne partnerstwa badawcze w celu zapewnienia równych warunków działania w Europie; popiera dalsze działania mające na celu zapewnienie międzynarodowej społeczności naukowej długoterminowego dostępu do danych dotyczących klimatu;

132. wskazuje na kluczową rolę cyfryzacji w integracji energetycznej, łączności rynkowej i redukcji emisji; podkreśla znaczenie technologii cyfrowych i narzędzi opartych na sztucznej inteligencji dla osiągnięcia czystej transformacji przemysłowej, ponieważ oferują one możliwości m.in. w zakresie elektryfikacji, elastyczności i efektywności energetycznej; oczekuje na przedstawienie strategicznego planu działania UE dotyczącego cyfryzacji i sztucznej inteligencji w sektorze energetycznym; wyraża zaniepokojenie śladem węglowym sektora technologii informacyjno-komunikacyjnych i apeluje o stosowanie w ośrodkach przetwarzania danych zrównoważonych praktyk; przypomina o celu strategii cyfrowej UE, jakim jest zapewnienie do 2030 r. neutralnych dla klimatu i wysoce energooszczędnych ośrodków przetwarzania danych oraz sieci i usług łączności elektronicznej;

Rola Parlamentu Europejskiego na COP30

133. uważa, że Parlament powinien stanowić integralną część delegacji UE na COP30, ponieważ porozumienia międzynarodowe wymagają jego zgody, a ponadto jako współprawodawca odgrywa on kluczową rolę we wdrażaniu porozumienia paryskiego w Unii; oczekuje zatem, że zostanie dopuszczony do udziału w spotkaniach koordynacyjnych UE na COP30 w Belém i że zostanie mu zagwarantowany terminowy dostęp do wszystkich dokumentów przygotowawczych; zobowiązuje się działać w sposób niezależny i wolny od konfliktów interesów;

°

° °

134. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządom i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozesłanie jej wszystkim stronom tej konwencji nienależącym do UE.